

Întâmplări...
Întâmplătoare?

2

Glose aniversare
- aprilie
Octavian
Goga, poetul
și gazetarul
patriot

9

Brănești - Vatră
de cultură
și civilizație
neolitică

10-11

Info CCD
Ilfov

12

condeie Ilfovene

Nr. 43 | aprilie 2021 | Publicație de cultură

(pagina 5)

Ziua Cucilor 2021, real și virtual

(pagina 3)

27 Martie - Ziua Mondială a Teatrului

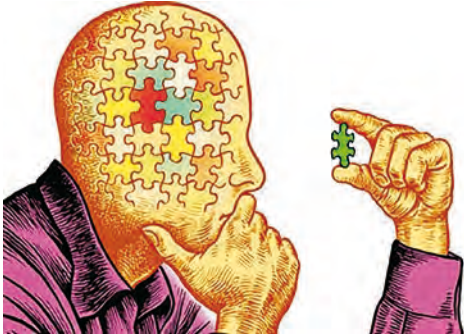
Să ne amintim de Muzeul Județean Ilfov (1968-1990)

(pagina 7)

Când nu va mai fi niciun prost în sat...

Un scriitor rus are o poveste foarte interesantă. Un om pe care toată lumea îl credea prostul satului se duce la înțelept și-l întreabă: „Ce să fac pentru ca oamenii să nu mai mă creadă prost?”. Și înțeleptul îi spune cam așa ceva: „Când unul zice că a descoperit un lucru interesant, tu critică lucrul acela. Dacă unul zice că a citit o carte extraordinară, tu spune că-i o porcărie. Dacă n-ai citit cartea, nu contează!” Și prostul începe să devină atât de critic, încât lumea crede că-i extraordinar de inteligent. „Omul acesta are un ascuțit spirit critic, este un fin observator, o inteligență sclipitoare”, crede lumea întreagă și această etichetă devine sigură când prostul satului sfârșește prin a-i spune înțeleptului: „Ești o nulitate!”. Vedem, așadar, cum înțelepciunea pălește în fața spiritului critic. Spiritul critic este, cu adevărat, la mare înălțime în zilele noastre și chiar lumea apare ca satul din poveste. Că știu sau nu despre ce-i vorba în propoziție, unii oameni își dau cu presupusul în mod exigent. Că au citit sau nu o carte, unii spun că-i o porcărie. Că au făcut vreodată bani sau au învățat o minge de fotbal în cartier, unii oameni își dau cu părerea în mod critic. Omul modern a învățat să converseze inteligent. Să stimuleze conversația care adoarme în papuci prin eticheta: „o prostie, nu vezi, domnule, nu se face nimic, nu se întâmplă nimic, oamenii ăștia nu sunt politicieni, sunt gunoaie, habar n-au pe ce lume trăiesc...” Cam așa arată peisajul general al conversației moderne, căci lumea întreagă a descoperit secretul deșteptăciunii. Fără săpuneala de rigoare, pare fără sare și piper. Replicile directe, de genul: „Ăla e un prost, ăla e idiot”, au un succes nebun. Ele câștigă cu totul și definitiv simpatia „satului” și asigură un loc de inteligent într-o lume copleșită de prostie... Aceste replici ocupă și spațiile de campanie electorală, și pe acelea ale străzii, ale caselor,

locurilor de muncă și chiar prin paturile conjugale. „Aia este o proastă, dragă!”, spun unii. Și măreția personajului vorbitor este imediat asigurată. Deșteptăciunea lui devine capăt de Univers, mai ales în fața propriilor ochi. Critica fără observații pozitive este acum specialitatea lumii și datul cu părerea este un deliciu. Critica se mănâncă pe pâine și asta de dragul conversației inteligente. Unii oameni au învățat cum să devină celebri înjurând și foarte influenți dacă observă lumea în opoziție. Dacă spun exact inversul a ceea ce spune altul, crește cota de deșteptăciune și înțeleptul însuși devine un idiot. La ce să obosim noi, pentru ce să facem efortul de a schimba ceva în comportament, dacă putem să ne azvârlim asupra lucrurilor, fără a le cunoaște? Suntem liberi să vorbim, dar la fel de liberi să nu gândim. Pe noi ne interesează câștigul imediat, imaginea care se formează instantaneu împrejurul nostru, suprafața existenței, nu adâncurile ei. Dacă ești prea adânc, sigur devii inocent și ceilalți te suspectează de prostie. Dacă spunem că politicienii sunt niște bătuți în cap, nu are importanță că n-am văzut un politician decât în reviste. Totul este să punem imediat eticheta și devenim foarte exigenți. Un critic adevărat. Un fin observator, imbatabil, corect, serios. Dar, oare, cum facem când o să fim cu toții în clocotul deșteptăciunii și nu vom mai găsi nici zăre de prost în sat, iar înțeleptul însuși va deveni un idiot? ■

✍️ Prof. Constantin DINU, Liceul Teoretic „Ioan Petruș” Otopeni

CJ Ilfov a aprobat exercitarea dreptului de preempțiune pentru cumpărarea Ansamblului fostului Palat Știrbey din Buftea

Consiliul Județean Ilfov a aprobat, la 24 martie a.c., exercitarea dreptului de preempțiune pentru cumpărarea Ansamblului fostului Palat Știrbey din Buftea, înscris din 2015 în Lista Monumentelor Istorice. Potrivit legii, „monumentele istorice aflate în proprietatea persoanelor fizice sau juridice de drept privat pot fi vândute numai în condițiile exercitării dreptului de preempțiune ale statului român, prin Ministerul Culturii, pentru monumentele istorice clasate în grupa A, sau prin serviciile publice deconcentrate ale Ministerului Culturii, pentru monumentele istorice clasate în grupa B, ori al unităților administrativ-teritoriale, după caz, potrivit legii, sub sancțiunea nulității absolute a vânzării. (Legea 422/2001)”. În ianuarie 2021, Euro Insol, administratorul judiciar al SC Bucharest Arena SA, firma în proprietatea căreia se află în acest

moment monumentul, a anunțat Ministerul Culturii în legătură cu intenția vânzării, pentru 7,3 milioane de euro, a fostului Palat Știrbey, iar ministerul, prin adresa 1641/05.03.2021, a precizat că nu își exercită acest drept și că îl transferă în favoarea administrației publice locale. Totodată, ministerul atenționează proprietarii asupra obligațiilor referitoare la orice intervenție asupra imobilului, inclusiv schimbarea destinației și notificarea viitorului proprietar în legătură cu valoarea de patrimoniu a imobilului, precum și cu obligația înștiințării Direcției Județene pentru Cultură Ilfov despre schimbarea proprietarului. Situat la 20 de kilometri de București, construcția Palatului Știrbey a fost începută în 1850, de Barbu Știrbey, inițial ca o culă prevăzută cu două tuneluri de ieșire în caz de primejdie. Urmașii săi au adăugat clădirii încă două etaje și i-au adus o serie de

modificări, în ton cu moda arhitectonică a acelor ani - stilul Tudor. Palatul a fost terminat, în linii mari, de fiul său, Alexandru B. Știrbey, în 1863. Palatul a fost construit după planurile arhitectului Joseph Hartl, lucrările fiind supervizate de Michel Sanjouand, care a construit și Palatul Știrbey din București. În 1916, în Primul Război Mondial, palatul a fost loc de refugiu pentru Regina Maria împreună cu cinci dintre cei șase copii ai săi. În 2006, domeniul Știrbey a fost retrocedat moștenitorilor familiei prințului Știrbey, prin decizie a CEDO. Astfel, peste două

treimi din domeniul public care aparținea Primăriei Buftea, printre care și Palatul Știrbey, au trecut în proprietatea moștenitorilor, iar palatul a fost închis pentru public. Ministerul Culturii și Cultelor a analizat posibilitatea cumpărării Palatului Știrbey, însă prețul solicitat de proprietari, de opt milioane de euro, i-a determinat pe oficialii ministerului, care avea drept de preempțiune, să refuze achiziția, în august 2006. În 2007, palatul a fost vândut către Bucharest Arena pentru 9 milioane de euro, iar aceasta a amenajat aici un restaurant și spații de cazare. ■

✍️ Cristina ANGHELUȚĂ

27 Martie - Ziua Mondială a Teatrului

„Intrați pe scena goală și deschideți cușca de sufleur. Textul e acolo. Șoapta e în așteptare. Discursul incendiar“

La 27 martie, artiștii și publicul celebrează Ziua Mondială a Teatrului, instituită în 1961 de Institutul Internațional de Teatru (ITI), din 1962 devenind un eveniment anual, organizat de centrele ITI și comunitatea internațională de teatru. ITI reprezintă cea mai importantă organizație neguvernamentală din domeniul artistic, înființată în 1948, la inițiativa UNESCO. În prezent, peste 100 de țări sunt membre ale ITI. Pentru marcarea Zilei Mondiale a Teatrului sunt organizate diverse manifestări în cadrul cărora publicul are ocazia să întâlnească artiștii preferați. Una dintre cele mai importante dintre acestea este transmiterea mesajului tradițional internațional. În fiecare an, o personalitate recunoscută la nivel internațional este invitată să comunice reflecțiile sale asupra celei mai vechi forme artistice - teatrul -, într-un mesaj, tradus în peste 50 de limbi. Primul mesaj de Ziua mondială a teatrului a fost scris în 1962, de Jean Cocteau. Anul acesta, mesajul internațional a fost transmis de actrița de teatru, film

și televiziune - Helen Mirren. Din cauza pandemiei de Covid 19, când marcarea acestei zile găsește teatrele închise, el își găsește drum către public de pe scene virtuale. La noi, istoria teatrului începe în mai 1798, când un grup de actori primea autorizație, din partea domnitorului Hangerli-Vodă, să înființeze o trupă de teatru. Primul teatru public bucureștean a fost „Teatrul de la Cișmeaua Roșie“, înființat în 1816, prin contribuția domniței Ralu, fiica domnului Ioan Gheorghe Caradja. Aici au avut loc o serie de reprezentații până la incendiul din 1825, când clădirea a fost mistuită de flăcări. În 1852 a fost deschis Teatrul Mare din București, condus de Costache Caragiale, prima reprezentație fiind cu piesa „Zoe sau Un amor românesc“, la 31 decembrie. Construcția în stil baroc a teatrului începuse cu patru ani în urmă, în 1848, după planurile arhitectului vienez Heft, potrivit tnb.ro/ro/istoricul-tnb. În 1864 Teatrul Mare a devenit instituție publică de cultură, printr-un decret semnat de

prim-ministrul de atunci, Mihail Kogălniceanu, iar în 1875, directorul Alexandru Odobescu pune pe frontispiciu numele instituției - Teatrul Național. La sărbătorirea centenarului, în 1952, Teatrul Național a primit numele lui Ion Luca Caragiale, iar în noiembrie 2014 Teatrul Național „I. L. Caragiale“ a fost reînscris după ample lucrări de consolidare și reamenajare, fiind cel mai vizitat dintre teatrele românești. Ziua Mondială a Teatrului este un moment de recunoaștere a forței de comunicare pe care o are teatrul, dincolo de toate frontierele geografice sau culturale, lingvistice, religioase sau politice. Mesajul național pentru Ziua Mondială a Teatrului 2021 „Teatrul văzut din cușca de sufleur“ este semnat de actorul Ion Caramiru, președintele UNITER/Centrul Român ITI: „De-a lungul istoriei universale a Teatrului s-au mai petrecut evenimente care l-au trimis în adormire: epidemii, pandemii, războaie, guverne de un bigotism aparte, dictatori. Dacă stau să mă gândesc, de cele mai multe ori

aceste sincope nu l-au îngenușat, ci l-au întărit, i-au dat motive în plus de a supraviețui ca, apoi, să reapară mai viu și mai puternic. Prizonier al conjuncturii, Teatrul evadează de sub escortă și-și găsește libertatea în respectul față de cuvânt și dragostea față de public. Unde trebuie căutat teatrul când este interzis? Ce se întâmplă cu el când e părăsit? Cine-l conservă în așteptarea unor vremuri mai bune? Nu cumva beneficiarii școlii de interpretare, purtători de haine vii ai personajelor etalon? Nu actorii? Nu speranța lor de a fi urmăriți? Vânați sau adulați?

Rezervați sau protestatari? Intrați pe scena goală și deschideți cușca de sufleur. Textul e acolo. Șoapta e în așteptare. Discursul incendiar. Mai lipsește un amnar și voința de a pune capăt nepăsării. Teatrul oferă lecții de dicțiune, de atitudine, de respect față de rostire, de civilizație. În fapt, ceea ce încerc să spun aici este un apel la calm, la studiu, la răbdare. Aveți încredere în noi, oamenii de teatru care, alături de un public credincios, asigurăm permanența unei insule a libertății, a unui altar laic al cunoașterii de sine. La Mulți Ani, cu sănătate!“ ■

✍ George V. GRIGORE, Cristina ANGHELUȚĂ

«Să ne reZOOMăm la cultură!» prin limba și literatura română

O serie de nouă dezbateri online despre scriitori români, cultura și limba română se derulează în perioada 25 martie - 18 noiembrie 2021 la Filiala Seghedin a Institutului Cultural Român Budapesta, în cadrul proiectului «Să ne reZOOMăm la cultură!». Cele nouă dezbateri online sunt susținute de conf. dr. Mihaela Bucin, șefa Catedrei de Limba și literatura română a Facultății Pedagogice „Juhász Gyula“, din cadrul Universității din Seghedin, pe platforma Zoom și transmise pe pagina oficială de Facebook a Filialei ICR. Seria de evenimente „Să ne reZOOMăm la cultură!“, dedicată unor date și fapte despre limba și literatura română reprezintă continuarea dezbaterii organizată de Filiala Seghedin a ICR Budapesta în luna februarie 2021, care s-a bucurat de mare succes în rândul participanților. Formatul ales se adresează atât vorbitorilor de limbă română din Ungaria, cât și elevilor de la Școala și Liceul „Nicolae Bălcescu“ din Julia, de la Școala Generală Românească din Micherechi, de la Școala Generală Română din Aletea și de la Școala Românească „Lucian Magdu“ din Bătania. Pe parcursul a nouă ediții, Filiala Seghedin, reprezentată de Bogdan Geană, alături de conf. dr. Mihaela Bucin, vor intra vreme de 40 minute în dialog pe platforma Zoom pentru a dezbate următoarele subiecte: Marin Sorescu - desfășurat la 25 martie 2021, Octavian Goga (140 ani de la naștere) - desfășurat la 8 aprilie 2021, Tristan Tzara, Ion Vinea - 29 aprilie 2021, H.P. Bengescu și Camil Petrescu - 20 mai 2021, „Lirica feminină“ (Nina Cassian, Ana Blandiana, Otilia Cazimir) - 24 iunie 2021, Vasile Alecsandri (200 ani de la naștere) - 22 iulie 2021, Ioan Slavici - 23 septembrie 2021, Liviu Rebreanu - 21 octombrie 2021 și „Natura în poezia românească - din romantism și până în prezent“ - 18 noiembrie 2021. Formatul acestui proiect este unul deschis, cu intervenții atât din partea conducerii școlilor, cât și a altor invitați, ultimele zece minute fiind dedicate unei scurte prezentări realizate de Judith Călinescu, lector de limbă română din partea Institutului Limbii Române. Cu acest prilej elevii vor afla mai multe despre autorii români prezenți în programa de Bacalaureat. ■

✍ Cristina ANGHELUȚĂ

Inegalabilul Birlic

✍ Victor COLONELU, regizor de film

Grigore Vasiliu - Birlic s-a născut la Fălticeni, la 24 ianuarie 1905. A absolvit Colegiul „Nicu Gane“ din localitatea natală. Când era copil dorea să devină „clown celebru“ de circ, cu toate că familia îl vedea mare avocat. În paralel cu studiile de drept, pentru a câștiga ceva bani făcea figurație la un teatru local. În București, a jucat într-o farsă „Birlic“, adaptată pentru a fi pusă în scenă de Tudor Mușatescu. Numele său a fost completat cu „Birlic“, de la piesa cu același nume, ca un supranume. Astfel, el și-a schimbat numele în renume. În 1934, Grigore Vasiliu - Birlic a debutat în filmul „Bing - Bang“, alături de N. Stroie și Vasilache. Birlic s-a afirmat între cele două războaie mondiale pe scenele teatrelor românești și pe marile ecran și a făcut să rădă, să plângă și să viseze generații întregi. Răsfoind prin notițele mele, am dat peste câteva însemnări despre marii actori români de film. Țin în câteva rânduri să amintesc vechilor și noilor generații pe scurt cine a fost marele Birlic. Prin clasa a V-a, în fiecare joi, de la orele 19.00, ascultam „teatrul la microfon“. Într-o seară am ascultat „Steaua fără nume“ de Mihail Sebastian. Printre vocile din piesă a fost și cea a lui Birlic. Am zâmbit și bunica mea, Victoria, mi-a spus: „Birlic este un mare actor, un comic cu un mare talent actoresc“. Într-o seară a lunii martie 1955, mama m-a îmbrăcat frumos și m-a dus la un teatru, pe Calea Victoriei, la Teatrul Giulești - sala „Elxcelsior“, undeva între niște blocuri, să vedem o piesă. Spre surprinderea mea, era chiar piesa pe care o ascultasem la radio – „Steaua fără nume“, în care juca și Grigore Vasiliu-Birlic în rolul unui profesor de franceză. A fost o seară extraordinară pentru mine. La câteva zile am văzut filmul „Directorul nostru“, la cinematograful de cartier Florida, unde pe ecran a apărut Birlic alături de Giugaru și alți actori mari ai vremii. Pe Grigore Vasiliu-Birlic l-am văzut cu toții în diversele filme în care a avut roluri principale - „Doi vecini“, în regia lui Geo Saizescu, împreună cu Ion Lucian, „Vizita“ și „Mofturi 1900“, în „Bubico“ în regia lui Jean Georgescu cu Cella Dima, „Titanic vals“, regizat de Paul Călinescu, unde a jucat cu Silvia Fulda, Coca Andronescu, Mitzura Argezi, Mihai Fotino și Ion Dichiseanu, „Două lozuri“, în regia lui Jean

Georgescu, Gh. Noghi și Aurel Miheș, „D-ale carnavalului“ în regia lui Aurel Miheș și Gheorghe Naghi în 1958, alături de Alex. Giugaru, Ion Lucian, Jana Gorea și Vasilica Tastaman, „Directorul nostru“, în regia lui Jean Georgescu în 1955, cu Alex. Giugaru și alți actori ai vremii, „Bădăranii“ în regia lui Sică Alexandrescu și Ghe. Noghi în 1960, cu Carmen Stănescu, Alex. Giugaru, Silvia Dumitrescu Timică, Marcel Anghelescu, Nineta Gusti, George Calboreanu, Sanda Toma și Radu Beligan, „Doi băieți ca pâinea caldă“ cu Alex. Giugaru, precum și în multe alte piese de teatru. Iată ce spunea marele Birlic despre cinematograful: „Spre deosebire de arta scriitorului, a pictorului și a muzicianului, arta actorului este din păcate, perisabilă... Cinematograful biruie astfel o fatalitate dând actorului un pic de acces la nemurire. Eu Birlic cel din sală îl urmăresc pe Birlic de pe ecran dându-mi seama că el va supraviețui, că această imagine a artei mele va continua în ochii unui spectator care nu s-a născut încă“. Birlic, pe parcursul vieții de actor a fost recompensat cu diferite titluri de merit: „Artist al poporului“, „Premiul de Stat“, a primit diferite diplome, distincții și medalii. A plecat să joace printre stele la 14 martie 1970. În 2005 când a fost marcat centenarul nașterii sale, Romfilatelia a editat un plic și un timbru aniversar special dedicat lui Grigore Vasiliu-Birlic. ■

Foto: Colecția personală a autorului

„colectiv“, primul film românesc nominalizat la Oscar

 Cristina ANGHELUȚĂ

Documentarul „colectiv“, regizat de Alexander Nanau, este primul film românesc nominalizat la premiile Oscar. Lungmetrajul, cronică a primului an de după tragedia din clubul bucureștean Colectiv, a fost selectat la categoriile „Cel mai bun lungmetraj documentar“ și „Cel mai bun lungmetraj internațional“. La categoria documentar, au mai fost selectate „Crip Camp“, „The Mole Agent“, „My Octopus Teacher“ și „Time“. La categoria lungmetraj internațional, „colectiv“ concurează cu „Another Round“ (Danemarca), „Better Days“ (Hong Kong), „The Man Who Sold His Skin“ (Tunisia) și „Quo Vadis, Aida?“ (Bosnia și Herțegovina, coproducție cu participare românească).

„colectiv“ (România - Luxemburg), produs de Nanau și Bianca Oana, a fost desemnat documentarul european al anului trecut, la a 33-a ediție a premiilor Academiei Europene de Film, care a avut loc în luna decembrie. Este un documentar observațional care spune povestea primului an de după incendiul din clubul bucureștean Colectiv, care a dus la moartea a 64 de

oameni. Filmul urmărește autorități și jurnaliști, căutând să expună adevărul. Este un film despre sistem vs. oameni, despre adevăr vs. manipulare, despre interes personal vs. interes public. Documentarul, producție HBO Europe scrisă de Alexander Nanau și Antoaneta Opriș, a avut premiera la Festivalul de Film de la Veneția 2019, în afara competiției. Recent, a fost desemnat de National Society of Film Critics din SUA cel mai bun film într-o limbă străină, iar National Board of Review l-a inclus în top 5 al celor mai bune filme internaționale. Premiile Oscar vor fi decernate anul acesta pe 25 aprilie, într-o ceremonie care va avea loc la Los Angeles. ■

130 de ani de la nașterea lui Ion Pillat

 George V. GRIGORE

La 31 martie s-au împlinit 130 de ani de la nașterea lui Ion Pillat. Acesta a fost poet, eseist și traducător, membru corespondent al Academiei Române (din 26 mai 1936). Născut la 31 martie 1891 în București, este descendent, prin tată, al unei vechi familii de boieri de fară din ținutul Fălciului, iar mama lui este fiica lui Ion C. Brătianu. A urmat studiile liceale la București și la Paris, apoi studiile universitare (Istoria-Geografia și Dreptul) la Paris, potrivit dicționarului „Membrii Academiei Române (1866-2003)“ (Ed. Enciclopedică/Ed. Academiei Române, București, 2003).

A participat, ca sublocotenent, la campania din Bulgaria (1913), iar ca ofițer de legătură pe lângă Misiunea Militară Franceză, în timpul războiului de reînțegire națională. A luat parte (1919) la Conferința de Pace de la Paris, în calitate de secretar al lui Al. Vaida-Voevod. În 1916 a preluat, împreună cu Adrian Maniu și Horia Furtună, conducerea revistei „Flacăra“ în 1922 a scos, împreună cu Tudor Arghezi, revista „Cugetul românesc“.

S-a remarcat de timpuriu ca poet, scriind versuri de la vârsta de 15 ani. A debutat în 1911 în „Convorbiri literare“, iar în anul următor a frecventat cenaclul lui Al. Macedonski, publicând și volume de versuri: „Visări păgâne“ și „Eternități de-o clipă“ (1914); „Amăgiri“ (1917); „Grădina între ziduri“ (1919); „Poezia toamnei“ (1921); „Pe Argeș în sus“ (1923); „Satul meu“ (1925); „Biserica de altădată“ (1926); „Limpezimi“

(1928); „Caietul verde“ (1932); „Satul Minervei“ (1933); „Poeme într-un vers“ (1935); „Țărm pierdută“ (1937); „Umbra timpului“ (1940); „Împlinire“ (1942). În 1925 i s-a reprezentat pe scena Teatrului Național din București dramatizarea „Dinu Pătrică“ după romanul lui N. Filimon „Ciocoi vechi și noi“, iar în 1926, dramatizarea basmului „Tinerete fără bătrânețe“, realizate împreună cu Adrian Maniu. S-a manifestat și ca un constant traducător: „Poezii alese“ de Francisc Jammes (1927); „Anabasis“ de St. J. Perse (1932); „Poezii“ de Ch. Beaudelaire (1937); „Îngerul a vestit pe Maria“ de P. Claudel (1939). A publicat o antologie de traduceri personale - „Din poezia germane“ (1942) - care reunește creații de Binding, Claudius, Goethe, Holty, Klopstock, Lenau, Meyer, Schiller, Rilke etc. În 1944, în ediție definitivă, i-a apărut, sub titlul „Poezii“ (3 vol.), întreaga operă lirică originală, apărută între 1906-1941. S-a stins la București, la 17 aprilie 1945.

Apelor încremenite-n luminișuri.
Și, în zori, în vorba-mi nouă să pătrunză:
Ceru-n aripi care cânta arăturii,
Glasul apei, tactul morii, vântu-n frunză,
Cucul, ritmic, ca și inima pădurii.

Balcic

Balcic, nostalgic cum e luna,
Albind pereții râpelor pustii,
Podind pe valuri licărite bruma,
Veghind cu basme moarte vremuri vii.

Balcic, încins cu ziduri de cenușă,
Balcic, cuprins cu murmur de fântâni,
Încununat cu ceruri de brândușă,
Împodobit cu semne din păgâni.

Cu dealurile surelor cămile,
Cu case vechi: încremenite oi,
Balcic, păstorule din alte zile,
Cobori pe țărmul biblic pân-la noi.

Cetate mai bătrână decât morții,
Loc sfânt, ca tinerețea de senin:
Migdalii să-nflorească pragul porții
Când în lumina ta mă-nchin. ■

Berlinala 2021

„Nanu Tudor“ de Olga Lucovnicova, Ursul de Aur pentru scurtmetraj

„Nanu Tudor“ a fost distins, la 5 martie 2021, cu Ursul de Aur pentru cel mai bun scurtmetraj, la cea de-a 71-a ediție a Festivalului Internațional de Film de la Berlin. Filmul este o coproducție Belgia, Portugalia și Ungaria, în regia Olgăi Lucovnicova, născută în 1991 în Republica Moldova. Ursul de Argint pentru scurtmetraj a revenit filmului „Xia Wu Guo Qu Le Yi Ban“ („Day Is Done“), producție China, realizat de Zhang Dalei. Sunt cele două mari câștigătoare dintre cele 20 de scurtmetraje selectate în competiția de anul acesta, desfășurată online.

Marele Premiu pentru cel mai bun film din competiția GenerationKplus a revenit „Han Nan Xia Ri“ („Summer Blur“), producție China, regizat de Han Shuai, iar „Una escuela en Cerro Hueso“ („A School in Cerro Hueso“) (Argentina), de Betania Cappatoa, a primit mențiune specială în competiția Kplus.

Marele premiu pentru cel mai bun film în competiția 14plus a fost atribuit peliculei „La Mif“ („The Fam“), (Elveția), de Fred Baillif, iar pelicula „Cryptozoo“ (SUA), de Dash Shaw a primit mențiune specială.

Festivalul Internațional de Film de la Berlin se desfășoară în două etape. În perioada 1-5 martie 202 a avut loc etapa Industry Event, care a inclus European Film Market, Berlinale Co-Production Market, Berlinale Talents și Word Cinema Fund, destinate profesioniștilor din lumea filmului și jurnaliștilor acreditați. În perioada 9-20 iunie, în cadrul evenimentului intitulat Summer Special, publicul larg va avea acces la vizionarea a mare parte dintre filmele selectate în cinematografele din Berlin. ■

 TimpRomanesc.ro

Ziua Mondială a Poeziei

14 poeți și 12 limbi europene pentru o „Europă a poeziei“

Odată cu venirea primăverii, pe 21 martie, ca în fiecare an, celebrăm „Ziua Mondială a Poeziei“ printr-un eveniment organizat de clusterul EUNIC Roma (European Union National Institutes for Culture), rețeaua institutelor culturale internaționale din cadrul Uniunii Europene.

Ediția din acest an, dedicată lui Dante Alighieri, s-a desfășurat în mediul online, respectând astfel măsurile sanitare impuse în contextul actualei pandemii. Începând cu data de 14 martie, timp de șapte zile consecutiv de la ora 18:00, pagina de Facebook EUNIC Roma a publicat un adevărat maraton de poezii, în grupaje de intervenții programate și contribuții video oferite de autori care vor recita în limba originală poeziile propuse. Toate creațiile beneficiază și de traducere în limba italiană.

Duminică 21 martie, pe pagina de Facebook a clusterului @EUNICRoma și paginile reprezențelor culturale partenere, printre care și Accademia di Romania in Roma, precum și pe canalul YouTube al EUNICRoma, au fost publicate poeziile dedicate lui Dante Alighieri de către cei 14 poeți europeni, recitate în limba originală

și subtitrate în limba italiană: 14 poeți și 12 limbi europene pentru o „Europă a poeziei“. Evenimentul a fost moderat de jurnalistul și profesorul Marco Dotti, iar montajul video dedicat lui Dante a fost prezentat de Maria Ida Gaeta, secretar general al Comitetului Național pentru sărbătorirea a 700 de ani de la moartea lui Dante Alighieri.

Ediția din acest an a fost dedicată marelui poet care a fost celebrat de scriitorii și poeții italieni și internaționali, ca o mărturie a valorii universale și a perpetuei actualități a gândirii și a poeziei sale.

Au participat la ediția din acest an a „Zilei Mondiale a Poeziei“: Barbara Pumhösel pentru Austria, Rumen Ivančev pentru Bulgaria, Kateřina Rudčenkova pentru Republica Cehă, Christine D’haen pentru Belgia, Jan Wagner pentru Germania, Nicola Bultrini pentru Italia, Agnė Žagrakalytė pentru Lituania, Pedro Eiras pentru Portugalia, Octavian Soviany pentru România, Ján Zambor pentru Slovacia, Brane Senegačnik pentru Slovenia, Juan Antonio González Iglesias pentru Spania, Andrea Bianchetti pentru Elveția, János Lackfi pentru Ungaria. ■

Foto explicație: Octav Soviany, reprezentantul României la acest eveniment

 Cristina ANGHELUȚĂ

Ziua Cucilor 2021, real și virtual

Chiar dacă suntem încă în plină pandemie de Covid 19, la Brănești a avut loc „întâlnirea“ cu celebrii cucii, organizat de Casa Corpului Didactic Ilfov și Inspectoratul Județean Ilfov, în parteneriat cu Asociația Culturală Brănești și Consiliul Județean Ilfov, prin Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov. Dacă partea științifică a fost cuprinsă în lucrările simpozionului: Educație pentru cultura tradițională - „Folclor fără frontiere“. Studiu de caz: obiceiuri ilfovene cu măști - „Ziua Cucilor“ -, în data de 13 martie, timp de două ore, a rămas ca partea „practică“, respectiv bătaia cucilor, cea aducătoare de noroc, să nu poată avea loc „deloc“. Dar, pentru că nu se putea trece peste o tradiție așa de veche cu una cu două, s-a găsit „rezolvarea“: cine a dorit și-a putut

afișa chipul într-un banner care reprezintă chiar norocoasa „atingere“ a cucului, iar un instantaneu fotografic a devenit dovada implicării și realizării ritualului. De exemplu, a fost surprins în plină „bătaie“ profesorul metodist Marius-Ovidiu Sebe de la Casa Corpului Didactic Ilfov, președintele Asociației Culturale Brănești. Câțiva cucii nu au renunțat total la ritual și au apărut pe străzile din Brănești, alăturându-se campaniei de luptă împotriva Covid 19, cu speranța că vom scăpa cât mai repede de pandemie. Cine i-a întâlnit s-a bucurat... sau nu! În rest, vă dorim o primăvară cu multe flori și zâmbete!

Cucul, pasăre-oracol atestată și la vechii greci, și rolul lui purificator

Unul dintre cele mai vechi obiceiuri tradiționale locale, „Sărbătoarea cucilor“, are loc întotdeauna în prima zi după Lăsata Secului de Brânză. Cereșmonial de fertilizare și purificare a spațiului și timpului în prima zi după Lăsata Secului de Pasti prin practica magică a bătutului ritual cu opinca, împlinită de feciori și bărbați tineri mascați, este numit Cucii. Este o datină de primăvară cu valențe purificatoare atestată numai în sudul țării. Participanții acordau o importanță deosebită mascării în cucii, în special confecționării glugii, lucrată cu multă iscusință. Îmbrăcați în fuste, ca femeile, cu gluga pe cap,

cu un băț în mână și cu un clopot mare în spate, Cucii alergau în prima dimineață după Lăsata Secului, uneori în ziua Lăsutului de Sec, după copii, fete, femei, oameni pe care îi atingeau și adesea îi trânteau. Unii aveau haine femeiești, alții mască de carton pe obraz, iar la brâu sau peste piept purtau o curea pe care erau agățate clopote mai mari sau mai mici, „acioaie“, care sunau în ritmul în care se miscau mascații. Ici-colo, câte unul purta rochie de mireasă peste pantaloni, alții aveau mască de mort și haine colorate, cu mult mai mari decât ar fi fost nevoie. Cei mai ciudați purtau costume albe, iar pe pantaloni aveau desenate niște cruci roșii. Dar nu asta era ciudat la ei, ci cușmele uriașe pe care le aveau pe cap, ca niște turle făcute din lemnișoare, cartoane, pene, hârtie colorată, bucăți de blană. Spre mijlocul zilei, luau în mână câte o nuia de care legau o opinică și urmau alte alergături și lovituri la spatele curioșilor. Seara, cucii mergeau în grup, din casa în casă, pentru a face câte o horă în curte. Interesante sunt și credințele localnicilor despre cucii: „Cel ce se face cuc trebuie să se facă de trei ori sau de nouă ori în nouă ani, căci altfel se crede că murind se va face diavol“. „Dacă omul sau oricine nu primește o lovitură de la Cucii în această zi, se zice că acela nu va fi sănătos peste an“. Cucul, pasăre-oracol atestată și la vechii greci, avea un rol purificator. Maska cucului alunga spiritele malefice cu sunetul clopotului, fertiliza fetele și nevestele tinere prin atingerea acestora cu opinca, gonea bolile prin arderea fulgilor din glugă. Maska reprezentă, în totalitatea ei, scurgerea timpului anual și sezonul. Așa se desfășura acest obicei cu un secol în urmă. Fără prea mari schimbări el poate fi văzut și astăzi în Brănești-Ilfov. ■

George V. GRIGORE

Propunere privind înființarea unui Centru de Artă Tradițională și Contemporană în orașul Pantelimon

Pantelimon, care se întinde pe malul stâng al râului Colentina, este cel mai întins oraș din Ilfov ca suprafață, și al doilea ca populație după Voluntari. Orașul a purtat în trecut și denumirile de Obilești și Florești înainte de a-și stabili denumirea actuală, după numele unei mănăstiri care a deținut o parte din moaștele Sfântului Pantelimon. O parte din vechiul sat a fost inclusă în municipiul București, iar restul, devenit oraș, a continuat să se extindă către est.

De curând, Fundația „Ion Dumitriu“, prin secretarul executiv Radu Dumitriu, a propus Consiliului Județean Ilfov, prin Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, un parteneriat având ca scop colaborarea pentru crearea unui Centru de Artă Tradițională și Contemporană în orașul Pantelimon. Fundația „Ion Dumitriu“ este promotoarea unui proiect de salvare și valorificare a patrimoniului cultural țărănesc, având în gestiune o colecție privată de obiecte tradiționale de pe tot întinsul țării cu o importanță și o valoare atestată de experți în domeniu.

Pornind de la aceasta, fundația va pune

George V. GRIGORE

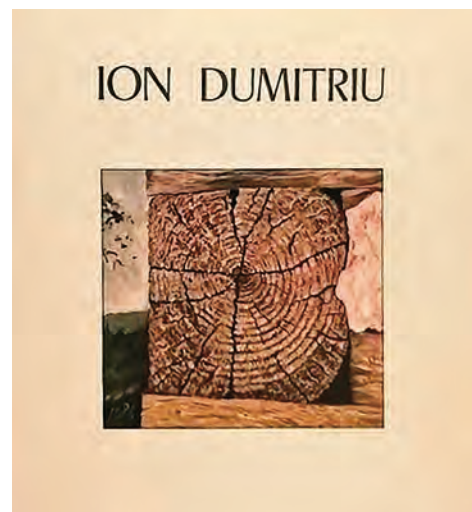
bazele unui centru contemporan dedicat culturii tradiționale și artelor contemporane, care va avea sediul în orașul Pantelimon. Centrul va avea drept scop conservarea, studiul și accesibilizarea acestui fond valoros pentru un public cât mai larg și cu un impact semnificativ local, național și internațional, beneficiind de o viziune strategică pe termen lung. Centrul își propune, de asemenea, să fie un factor important la dezvoltarea locală prin cultură. În prezent, echipa fundației, formată din membri fondatori, parteneri, experți și susținători, inițiază colaborări cu autoritățile din județ, pentru a asigura susținerea locală a proiectului și sustenabilitatea acțiunilor. Fundația „Ion Dumitriu“ a fost înființată în septembrie 1998, la inițiativa familiei artistului Ion Dumitriu și a unui grup de prieteni apropiați. Scopul: inventarierea, catalogarea, promovarea și valorizarea operei artistului Ion Dumitriu. În acest sens, sunt desfășurate constant activități de elaborare, editare și difuzare de reproduceri, cataloage, monografii, albume cu și despre opera artistului. De asemenea, fundația organizează expoziții în țară și peste hotare, acordă premii, burse, diplome și alte distincții artiștilor debutanți sau persoanelor care contribuie la punerea în valoare a operei lui Ion Dumitriu.

Scurt istoric

Artistul Ion Dumitriu s-a născut la 1 martie 1943 în Galați. S-a stins din viață la 26 septembrie 1998 în București. Absolvent al Institutului Pedagogic din București, Facultatea de Arte Plastice, promoția 1965 și al Institutului de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu“ din București, Facultatea de

Arte Plastice - Secția Muzeologie, promoția 1981. A fost membru al Uniunii Artiștilor Plastici (secția pictură) începând din 1975, iar în perioada 1991-1993 a deținut funcția de vicepreședinte al acesteia. În intervalul 1951-1962 au fost anii școlii generale și ai liceului, în Galați. Apoi, în perioada 1960-1962 frecventează cercul de artă plastică din cadrul Casei de cultură Salom Alehem, condus de pictorița Lola Dorothea Roth Smirer.

Urmează 1962-1965 Institutul pedagogic, Facultatea de Arte Plastice, București. 1978-1981 Secția „Muzeologie. Profesor de desen“ din cadrul Facultății de Arte Plastice a Institutului de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu“ (astăzi Universitatea de Arte - UNART), București. Așadar, formație academică în două trepte, în zona pedagogiei artei. Ion Dumitriu a fost un profesor de desen cu adevărat remarcabil, novator, cu har pedagogic, iubit de elevii multor generații pe care le-a pregătit. Din 1966 a fost profesor de desen la câteva școli generale din București și împrejurimi: Școala Generală din Ciorogârla, Școala Generală nr. 157, Militari, Școala Generală nr. 161, Giulești-Sârbi, Școala Generală nr. 142, Militari, Școala Generală nr. 162, Giulești. Din 1980 și până la sfârșitul vieții a fost profesor de desen-pictură la Liceul „Nicolae Tonitza“ București. În perioada 1971-1991, în fiecare vară, timp de câteva săptămâni, pictorul își avea „atelierul“ la Poiana Mărului - Brașov. Și-a dezvoltat aici un „discurs“ individual clar articulat. Critica a vorbit un timp despre „Școala de la Poiana Mărului“, incluzându-l între reprezentanții ei (pe lângă Horia Bernea, Teodor Moraru, Teodor Rusu, Șerban

Epure și alții) și pe Ion Dumitriu. Începând din anii '70, a călătorit și în străinătate, nutriend o curiozitate activă față de oameni și locuri noi, întorcându-se cu recolte de fotografii și obiecte ce fixau stări, momente, un specific local, și îmbogățeau opera ca surse de inspirație, sau atelierul ca însumare de mărturii materiale ale unei / unor mitologii personale. A avut multe expoziții personale, în țară și străinătate, expoziții de grup, primind nenumărate premii și distincții. Publicații semnate de artist sau inspirate din opera sa sunt: Carte cu Ion Dumitriu - o viață de pictor / 1999, Editura Paralela 45; Images & Texts - Images & Textes / 2000, Editura Paralela 45; Groapa de gunoi / 2007, Editura Galeria Posibilă și Iubire 13 - Love 13 / 2010, Editura Art. Ca profesor de arte plastice, Ion Dumitriu a lăsat în urma sa elevi și studenți - absolvenți bine pregătiți, adevărate talente șlefuite și pregătire spre a se impune în universul artelor. ■

„Frumosul nu expiră“

George V. GRIGORE, Cristina ANGHELUȚĂ

Evenimentele culturale, educaționale și sociale, desfășurate sub patronajul Mănăstirii Sitaru din Grădiștea, sunt menite să pună în valoare patrimoniul istoric și ecleziastic din zona de nord a județului Ilfov, după cum a declarat părintele Ieromonah Hrisostom Iorgulescu.

Mănăstirea Sf. Nicolae Sitaru, în parteneriat cu Consiliul Județean Ilfov, implementează proiectul privind „Reabilitatea, conservarea, promovarea și punerea în valoare a edificiilor din Ansamblul de monumente istorice ale Mănăstirii Sf. Nicolae“.

Dincolo de interesul pentru un obiectiv specific artei și arhitecturii religioase, de importanță națională, proiectul va ajuta la promovarea întregului areal geografic al zonei, culturii și credinței, artei și

Mănăstirea Sitaru a găzduit vernisajul expoziției „Credință și tradiții“, semnată de Elena Irina Lătiș-Prisăcaru și Corina Petre

Mănăstirii Cernica, în prezent dirijor al Grupului Psaltic de la Biserica „Sf. Ioachim și Ana“ din Măgurele. Evenimentul s-a încheiat cu aprecierea contribuției la programele culturale, educaționale și sociale ale Mănăstirii Sitaru, prin acordarea unor diplome de merit și excelență dnei Alexandrina Niță, director al Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, protopsaltului Romeo Iordache și celor două artiste - Elena Irina Lătiș-Prisăcaru și Corina Petre. Expoziția este deschisă până la 24 aprilie.

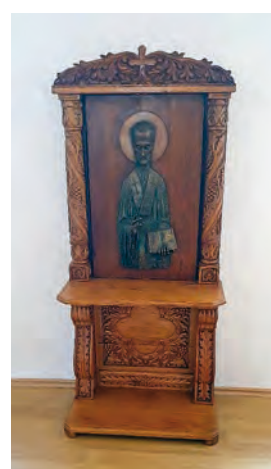
Mănăstirea Sfântul Nicolae - Sitaru, reabilitată cu bani europeni

Alături de Mănăstirea Căldărușani, Mănăstirea Sfântul Nicolae - Sitaru va fi reabilitată cu bani europeni, cu ajutorul Consiliului Județean Ilfov, contractul fiind semnat în urmă cu doi ani. Mănăstirea Sf. Nicolae - Sitaru este monument istoric clasa A și face parte din patrimoniul cultural național. Se află în nord-estul județului Ilfov, în pădurea de lângă satul Sitaru, din comuna Grădiștea. Mănăstirea a fost construită în 1627, iar acum are nevoie de reabilitare. Intervențiile necesare sunt refacerea tencuielilor la soclu cu mortare de asanare, refacerea învelitorii din tablă de cupru, reabilitarea grilajelor ferestrelor din fier forjat, reabilitarea/înlocuirea tâmplăriei din stejar a ferestrelor și dezafectarea și refacerea instalației interioare de iluminat și prize și a instalației de paratrâznet. Încălzirea se va realiza într-un sistem centralizat modern cu panouri radiante. Valoarea totală a contractului de finanțare: 8.583.372,70 lei, din care contribuția Consiliului Județean Ilfov este de 911.730,29 lei. ■

tradițiilor românești. În acest context, duminică, 4 aprilie 2021, Mănăstirea Sitaru a găzduit vernisajul expoziției „Credință și tradiții“. Este vorba de o expoziție de obiecte artizanale, icoane ortodoxe și artă grafică, semnată de Elena Irina Lătiș-Prisăcaru și Corina Petre. Elena Irina Lătiș-Prisăcaru este economist, iar între anii 2016 și 2019 a urmat cursurile Facultății de Teologie Ortodoxă din București, secția „Artă sacră“. Din copilărie a fost atrasă de imagini, forme, culori. Și-a dorit să se înscrie la design vestimentar după ce, în gimnaziu și liceu, așternea pe hârtie creații vestimentare în creion. Individual sau alături de Corina Petre participă la expoziții, concursuri și ateliere de creație.

„Frumosul nu expiră“, așa crede Corina Petre, designer de obiecte ceramice, artist plastic, preocupată de gravură și grafică, absolventă a Facultății de Arte Plastice, secția Grafică din cadrul Universității de Artă din București. Distinsă cu numeroase premii, se înscrie în rândul tinerilor dedicați prin pasiune și talent, organizând și coordonând evenimente artistice și culturale, în țară și în străinătate. Evenimentul a fost completat cu un moment muzical din repertoriul bizantin susținut de Protopsaltul Romeo Tudorache, format la școala teologică a

Să ne amintim de Muzeul Județean Ilfov (1968-1990)

George V. GRIGORE

Surse: ghidulmuzeelor.cimec.ro; wikipedia.org; muzeulgiurgiu.ro; biblioteca-digitală.ro

Dacă ne uimește faptul că județul Ilfov nu are nici un muzeu al său, iată că altfel stăteau lucrurile acum ceva vreme. În nr. 31 din „Condeie Ilfovene”/aprilie 2020 menționăm existența Muzeului de Etnografie al județului Ilfov într-o anume perioadă, în incinta conacului Drugănescu (Târnoveanu - Știrbei) din Florești - Stoenesti (astăzi în județul Giurgiu). La fel, acum vă conduc către municipiul Giurgiu, pe str. Dobrogeanu Gherea, la nr. 3, unde funcționează Muzeul Județean Giurgiu „Teohari Antonescu”. Acesta, juridic, ființează din 1934, dar fără să aibă un sediu. Materialele adunate au fost adăpostite într-o cameră a Liceului „Ion Maiorescu”, prin bunăvoința directorului acestuia, Savin Popescu. Pe baza săpăturilor profesorului Dumitru Berciu,

prin anii 50, s-a înființat Muzeul Raional Giurgiu, în cadrul Regiunii București, pornit de un grup de entuziaști, între care Rădulescu și Mihai Ionescu. Muzeul a început cu o colecție de științele naturii, apoi a căpătat un profil mixt, adăugându-se colecții de artă și arheologie.

După 1968, odată cu reorganizarea administrativă, a devenit Muzeul Județean Ilfov. În ajunul centenarului Independenței, muzeul găzduit până atunci într-o modestă casă, s-a mutat în fosta clădire a Prefecturii, el funcționând în continuare ca secție a Muzeului Județean Ilfov. După 1990 a revenit la vechea denumire, ca muzeu județean independent. El mai are în subordine Muzeul de la Florești - Stoenesti. Clădirea este monument istoric, fiind sediul fostei Prefecturi de Vlașca. Un prim corp de clădire datează din secolul al XIX-lea (1877-1878), iar în 1903 se mărește și se modernizează. Muzeul valorifică expozițional și conservă piese de istorie: arheologie: material litic din paleolitic, ceramică și

idoli din neolitic, din epoca bronzului, fierului, unelte, ceramică, podoabe, monede (13 tezaure monetare, o colecție alcătuită din 2.500 de piese din aur, argint și metal comun), arme, documente din evul mediu și din epoca modernă; etnografie. Se pot vizita 8 săli la parter, care cuprind 3 săli de istorie străveche și veche; se remarcă idoli neolitici, vase antropomorfe și zoomorfe de la Sultana (cultura Gumelnița), obiecte aparținând culturii Tei. Alte trei săli sunt dedicate istoriei medievale: colecția de proiectile de artilerie din Cetatea Giurgiului, ceramică cu sgraffito. Sălile de istorie modernă prezintă perioada de la 1821 la Alexandru Ioan Cuza: steme în marmură de pe frontispiciul unor clădiri, colecție de

hărți, inclusiv planul Cetății Giurgiu de la 1790, întocmit de austrieci, achiziție recentă; presă locală, istoria Șantierului naval din Giurgiu (centenar), colecție de peste 19.000 de periodice: colecția integrală „Resboiul”, „Fundațiile Regale”, „Viața Românească”, „Flacăra”, „Furnica” etc.; pictură (Sava Henția, Vermont, Corneliu Baba; Basarab, Theo Sion, Știubei etc.), sculptură (Romanelli), grafică (Bulgăraș); colecție de monede antice, medievale și moderne; bibliotecă, carte veche. Dacă vă întrebați pe unde mai sunt idoli și ceramica descoperite în Ilfov de-a lungul timpului în zecile și sutele de situri arheologice, iată că, în afară de Muzeul Național de Istorie a României și Muzeul Municipiului București, acum puteți căuta și în colecțiile Muzeului Județean Giurgiu, fost Muzeu Județean Ilfov. ■

Colecțiile muzeelor dispărute

Romfilatelia continuă seria de tematici dedicate artei și colecționarilor, introducând în circulație o emisiune de mărci poștale cu o tematică inedită, Colecțiile muzeelor dispărute, dedicată recuperării memoriei unui muzeu odinioară foarte cunoscut și apreciat în București: Muzeul Simu.

Atunci când muzeul a fost inaugurat, la 21 mai 1910, patrimoniul său era alcătuit din 624 de lucrări de pictură, sculptură, grafică și arte decorative. Înființat de colecționarii Anastase și Elena Simu, Muzeul Simu a asigurat o conexiune a mediului artistic românesc cu lumea occidentală, iar cei doi colecționari au sprijinit creația contemporană oferind premii anuale tinerilor artiști. Fiecare dintre cele patru timbre ale seriei de mărci poștale prezintă clădirea Muzeului Simu, imortalizată de un cunoscut fotograf al timpului, Hr. Duratzo,

alături de câte o operă de artă din colecția muzeului. Clădirea are forma unui templu grecesc, inspirată de templul Erehteion din Atena, și a fost construită special pentru a adăposti bogata colecție de artă a soților Anastase și Elena Simu.

În 1927, colecția, care cuprindea deja aproximativ 1.200 de piese, a fost donată statului român. Sub conducerea pictorului Marius Bunescu, Muzeul Simu a funcționat în această clădire până în anul 1960, când edificiul a fost dărâmat de autoritățile comuniste. O parte din colecție se află astăzi la Muzeul Național de Artă al României, iar o alta în colecția Simu de la Pinacoteca București, aflată în administrarea Muzeului Municipiului București.

Cele patru opere de artă reprezentate pe timbre sunt: Anastase Simu, bust sculptat de Frederick Storck; o

natură statică pictată de Marius Bunescu: Pere; o Marină de Eugen Voinescu; Veneția, operă a pictorului Ștefan Popescu.

Imaginea de pe primul timbru al seriei, cu valoarea nominală de 3,30 lei, reprezintă lucrarea Anastase Simu. Bustul din marmură, realizat de sculptorul Frederic Storck în 1901, se afla la loc de cinste, în cea de-a doua sală a Muzeului. Ulterior, a ajuns în colecția Muzeului Frederic Storck și Cecilia Cuțescu-Storck.

Pe cel de-al doilea timbru al emisiunii, având valoarea nominală de 5 lei, este reproducă lucrarea Pere, semnată de Marius Bunescu, fostul director al Muzeului Simu. Lucrarea a fost donată chiar de către pictor în 1932 și expusă în cadrul Muzeului. Se află astăzi în colecția Pinacotecii Bucureștiului.

Pe cel de-al treilea timbru al seriei, cu valoarea nominală de 8,50 lei, este redat tabloul Marină al lui Eugen Voinescu, un pictor cu studii efectuate la Paris în preajma lui Gustave Courbet, ce a excelat în pictura de acest gen. Lucrarea a fost realizată în anul 1900 și achiziționată de la artist un an mai târziu. În prezent se află în colecția Pinacotecii Bucureștiului.

Veneția lui Ștefan Popescu, reprezentată pe cel de-al patrulea timbru, cu valoarea nominală de 10,50 lei, a fost pictată de artist în 1923 și a fost expusă de-a lungul timpului în diverse expoziții, cel mai recent în anul 2020, în cadrul expoziției deschise la Palatul Suțu - Muzeul Simu și Pinacoteca București.

Pe plicul „prima zi” a emisiunii, o fotografie de epocă, realizată de același Hr. Duratzo, îl surprinde pe colecționarul Anastase Simu în cea de-a treia sală a Muzeului, stând în fotoliu chiar în fața portretului său, realizat în anul 1909 de artistul francez Pierre Gourdauld. ■

Cristina ANGHELUȚĂ

George V. GRIGORE

Ne-am bucurat cu toții de ziua în care am aflat că eforturile familiei Scripcariu au dat rezultate, iar Muzeul – Atelier – Școală de la Piscu (Ciolpani) și-a deschis porțile pentru vizitatori. Odată cu această realizare de succes a venit și „oferta” achiziționării unor exponate din sfera artefactelor istorice. Astfel a ajuns aici un vas de lut misterios de acum 4.300 de ani, presupus a veni din anticul tărâm mesopotamian. Pentru a afla adevărata sa vechime și țară de origine, Virgil Scripcariu nu a ezitat și a consultat arheologi și cercetători de seamă. Printre alții a apelat și la Consiliul Județean Ilfov care, prin Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, a solicitat o expertiză. Ajuns la radiografierea cu raze X, în urma observațiilor și a cercetării preliminare, s-a constatat că avem în față un vas de lut în perfectă stare de conservare, fără fisuri, fără material adăugat și, surprinzător, cu pereții având o grosime constantă și cu o simetrie aproape perfectă a corpului vasului. Cercetarea

Vas mesopotamian sau un „fals original”...

aprofundată făcută de specialiști a continuat cu analiza elementală prin spectroscopie XRF și analiza stratigrafică prin spectroscopie LIBS. Stratigrafia indică prin aplicarea unei serii de 20 de pulsuri elemente suplimentare din masa ceramicii: Ca, Al, Na, Ti, Li, Mg, Fe, K, Si, Sr, Rb, Ag, H, C. Cercetarea aprofundată evidențiază imediat datorită analizei spectroscopice FTIR absența benzilor asociate caolinitului la anumite lungimi de undă și identificarea la alte lungimi specifice, oferind astfel informații despre temperatura înaltă de ardere - informație nefavorabilă ipotezei de încadrare în timp.

Avem de-a face cu un obiect veritabil sau cu un fals cultural? Tehnicile și protocoalele de investigație puse în practică în cadrul Centrului de Excelență pentru Restaurare prin Tehnici Optoelectronice (CERTO) din cadrul Institutului Național de Cercetare Dezvoltare pentru Optoelectronică - INOE 2000 au permis în ultima perioadă studiul unor obiecte care au în spate istorii aparte, dezvăluind concluzii importante din perspectiva valorii culturale. Dr. Roxana Rădvan și dr. Luminița Ghervase s-au implicat în acest proiect. Profesionalismul specialistului investigator, dr. fiz. Ioana Cortea în acest caz, a stat la baza identificării și interpretării informațiilor obținute experimental. Astfel, identificarea carboxilaților de calciu și a altor elemente a indicat fără îndoială aplicarea metodelor moderne de obținere a ceramicii. Cazul este un exemplu foarte bun al importanței unei anamneze corecte și a interpretării datelor corelate, a unui plan de investigare bine orientat, obținând informații

multiple. Astfel este obținută o încadrare în timp a artefactului și - nu mai puțin important și valoros - informații despre modul de lucru al producătorului. Analize au mai fost efectuate de dr. fiz. Laurențiu Marian Angheluță, drd. ing. Alexandru Iulian Chelmuș, dr. fiz. Ioana Maria Cortea și drd. rest Lucian Ratoiu, în cursul lunilor ianuarie - februarie 2021. Cercetarea a devenit și baza unui articol („Obiect veritabil sau fals cultural?”) apărut în revista „Market Watch”, nr. 231, Ianuarie - Februarie 2021, pag. 18 - 19. Concluziile: Niciuna din observațiile subliniate după fiecare analiză nu este de natură să susțină o vârstă înaintată a obiectului, după cum a fost preliminar de beneficiarul cercetării. Analiza prin spectroscopie FTIR pune în evidență absența benzilor asociate caolinitului din regiunea 3600 cm⁻¹, respectiv prezența unui singur „peak” în regiunea 1.000 cm⁻¹, indică o temperatură ridicată de ardere. Prezența carboxilaților de calciu și a grupărilor metil 9 benzi IR bine definite) indică utilizarea unor metode moderne de obținere a matricei ceramice. Se observă astfel că obiectul este din epoca modernă. Așa că bucuria descoperirii existenței sale a fost de scurtă durată, ca și emoția de a ține în mână un frumos vas declarat a avea peste patru milenii. Dovezile ne conduc către verdictul de a fi un „fals autentic”. ■

Sursa: marketwatch.ro; raport de analize fizico-chimice din partea Institutului Național de Cercetare - Inovare 2000 nr. 189 / 22.03.2021

„Eroinele escadrilei sanitare” la Muzeul Național de Istorie a României

Microexpoziția „Eroinele Escadrilei Sanitare” s-a deschis la 3 martie a.c. la Muzeul Național de Istorie a României (MNIR), încadrându-se în seria „Exponatul lunii. Microexpoziția narează istoria a trei dintre avioanele care au participat la salvarea răniților în timpul celui de-al Doilea Război Mondial: Smaranda Brăescu (deținătoare a unui record mondial la saltul cu parașuta, în 1932), Mariana Drăgescu și Nadia Russo-Bossie. Acestea au făcut parte dintr-o escadrilă sanitară înființată odată cu Aviația Sanitară, în ianuarie 1940, care avea „atribuțiunea de a transporta bolnavii și răniții gravi, militari și civili, în timp de pace și de război, la cele mai importante centre medicale, precum și de a transporta personalul medical și materialele sanitare, făcând aprovizionări urgente de seruri și vaccinuri, medicamente, pansamente, sânge pentru transfuzii, în caz de catastrofe, accidente grave, epidemii și oricare împrejurări unde intervenția sa va fi necesară”.

România a fost singura țară din lume care deținea o unitate de acest gen în această

perioadă. Ideea creării unei instituții de sănătate exclusiv feminine în România de a transporta răniți a fost a Prințesei Marina Știrbei Cantacuzino (membră a Comitetului Central al Crucii Roșii din România). În primii doi ani de existență ai Escadrilei Sanitare, denumită și „Escadrila Albă”, avioanele au fost pilotate doar de femei, celor trei eroine ale poveștii noastre adăugându-li-se Virginia Thomas,

Virginia Duțescu, Victoria Pokol, Eliza Vulcu, Maria Neculae, Stela Huțan. Misiunile acestora s-au desfășurat în Basarabia (1941), Stalingrad (1942) și Crimeea (1943), unde au salvat viețile a mii de ofițeri și soldați răniți. Mariana Drăgescu a fost singura dintre avioanele române care a zburat atât pe Frontul de Est, cât și pe cel de Vest, ajungând până în Slovacia și apoi la Viena. „Plecăm pe front «Escadrila Albă». Stăm în cort pe terenul «Gâsca» de la Tighina... Luăm câte doi răniți, unul culcat pe targă, grav răniți și mai ușor, pe scaunul în spatele pilotului și ducem pe terenul Tiraspolului, unde pot ateriza avioanele Laresului și lua mai mulți răniți odată. Facem zilnic 6-7 ture... Terenurile care nu erau terenuri, casa care nu era casă, era cort, viața de soldat. Sbor la rasul ierbei, nici parașută, nici armă, nu eram combatanți”, povestește Nadia Russo-Bossie în însemnările sale din anii 1941 și 1942. Expoziția cuprinde o serie de obiecte personale ale celor trei avioane, care au ajuns în colecțiile Muzeului Național de Istorie a României, prin grija lui Șerban Constantinescu, muzeograf în cadrul Secției Patrimoniu, timp de patru decenii. Printre obiectele expuse se numără una dintre iile din zona Moldovei ale Smarandei Brăescu, precum și casca acesteia de parașutist folosită în război, cât timp a fost instructor de parașutism, membră a Escadrilei Sanitare (1942-1943) și pilot de legătură.

Dintre piesele de patrimoniu expuse care i-au aparținut Mariane Drăgescu, amintim tunica de aviatore (restaurată de Cristina Moșoiu, expert restaurator al MNIR), busola de mână, ceasul, tichia cu motive tătarești, precum și o scrisoare. „Mi s-a urât de bombe, explozii, incendii, mine și partizani, răniți și morți. E greu pentru un bărbat și mult prea greu pentru o femeie, fie ea cât de curajoasă și de

Surse: agerpres.ro; zilesinopti.ro, urban.ro, evenimentemuzeale.ro

George V. GRIGORE

sfidătoare a pericolului” – îi scria aceasta, mamei sale, în timp ce se afla în misiune la Stalingrad. De asemenea, în cadrul microexpoziției se regăsesc câteva însemnări ale Nadiei Russo-Bossie, scrise în mai 1981, la împlinirea a 80 de ani de viață și 45 de ani de la primirea brevetului de aviator, un album cu fotografii de pe front (restaurat de Cristina Petcu, expert restaurator al MNIR), precum și decizia de pensionare a acesteia, din 1969, prin care primește o pensie de ajutor social de 325 de lei, la care se mai adaugă câțiva lei primiți pentru cei 5 ani de domiciliu obligatoriu din comuna Lățești din Bărăgan (1957-1961), executată după 5 ani de închisoare (1951-1957). Proiectul lunii martie al MNIR aduce, așadar, un omagiu acestor brave femei aviator, care au salvat mii de vieți în anii celui de-al Doilea Război Mondial, fiind, din păcate, în timpul regimului comunist, condamnate la închisoare (cazul Smarandei Brăescu și al Nadiei Russo), excluse din aviație și lăsate uitării. Microexpoziția, curatoriată de dr. Cristina Păiușan- Nuică, Alexandra Mărășoiu și dr. Cornel Constantin Ilie, a fost deschisă până la 4 aprilie 2021. ■

100 de ani de la încheierea unificării monetare

Cristina ANGHELUȚĂ

La 22 martie 2021, Banca Națională a României a lansat în circuitul numismatic o monedă din argint cu tema 100 de ani de la încheierea unificării monetare. Aversul monedei redă imaginea Palatului Vechi al Băncii Naționale a României, inscripția în arc de cerc „ROMÂNIA”, stema României, valoarea nominală „10 LEI” și anul de emisiune „2021”.

Reversul monedei prezintă un detaliu al reversului bancnotei de 1 leu, care circula în România în perioada în care s-a realizat unificarea monetară, și inscripția circulară „100 DE ANI DE LA INCHEIEREA UNIFICĂRII MONETARE”. Monedele din argint, ambalate în capsule de metacrilat transparent, sunt însoțite de broșuri de prezentare redactate în limbile română, engleză și franceză. Broșurile includ certificatul de autenticitate al emisiunii, pe care se găsesc semnăturile guvernatorului BNR și casierului central. Tirajul maxim pentru moneda din argint este de 1.000 piese. Prețul de vânzare pentru moneda din argint este de 450,00 lei, exclusiv TVA, inclusiv broșura de prezentare. Monedele din argint au putere circulatorie pe teritoriul României. ■

Glose aniversare - aprilie

OCTAVIAN GOGA, poetul și gazetarul patriot

Personalitate de primă mărime a vieții politice și culturale românești din primele decenii ale secolului al XX-lea, Octavian Goga (1 aprilie 1881 - 7 mai 1938) s-a impus în egală măsură ca strălucit gazetar și eminent orator, poet și gânditor, patriot și luptător. La apariția în 1905, la Budapesta, a volumului Poezii, tânărul poet îi stârnește admirația lui Titu Maiorescu, care, citindu-l, s-a văzut nevoit să-și modifice teza prin care susținea că „patriotismul, ca element de acțiune politică, nu este materie de artă”, dar, pornind dintr-o inimă sinceră, în afară de orice tendință politică și în certe împrejurări excepționale, patriotismul devine, în acest caz, „născător de poezie”. Acest lucru îl determină pe mentorul „Junimii” să propună Academiei Române raportul pentru acordarea Premiului Năsturel - Herescu poetului de la Rășinari pentru primul său volum de versuri.

Pe de altă parte, surprins de marele răsunet al versurilor sale în conștiința cititorilor, Ion Gorun îi aducea în „Sămănătorul” (1905, p. 478) un binemeritat elogiu, numindu-l pe acesta poet „al durerilor și dorurilor neamului românesc”, după cum, la fel de entuziasmat, istoricul și publicistul Vasile Goldiș l-a fixat în atât de cunoscuta formulă de „cântăreț al pătimirii noastre”. Câteva decenii mai târziu, în Istoria literaturii de la origini de la origini până în prezent (1941), G. Călinescu îl așeza pe autorul Clăcașilor imediat „după Eminescu și Macedonski”, numindu-l „întâiul poet mare din epoca modernă sortit prin simplitatea aparentă a liricii lui să pătrundă tot mai adânc în sufletul mulțimii, poet național și totodată pur ca Eminescu”. De referință se arată, în acest context, și afirmația prin care E. Lovinescu motiva succesul poetului ardelean: „La o vârstă în care poeții nu se văd decât pe dânsii, el s-a considerat de la primul vers ca o expresie a unei colectivități etnice și și-a fixat o misiune socială”.

Goga și-a rostit patetic simțirea personală în forme de o masivă și fermă unitate. Neputând să renunțe nicio clipă la modul în care ar trebui să acționeze propria-i libertate de gândire, poetul se supune constant unicei rațiuni a actului

Octavian Goga
octavian

său creator de a se afla într-o desăvârșită contopire de idealuri cu suferințele milenare ale țărânimii ardeleni, ceea ce, la puțini ani de la apariția mesajului din Poezii (1905), îl determina pe Șt. O. Iosif să-și mărturisească în Scrisoare către Goga regretul că nu rămăsese și el în Ardeal, ca autorul poemului Rugăciune („De-aș fi rămas ca tine, în Ardeal,/ Statornic stâlp al datinei străbune,/ Într-o căsuță albă, sub un deal,/ Ferită de primejdii și furtune”). Prezent atât de evident încă de la volumul său de debut, mesianismul de „poeta vates” va impune, de-a lungul unei generoase risipiri de energie, evoluția activității literare și politice a lui Octavian Goga în direcția dominantă a ideii naționale.

Un artist luptător

Reluată cu o la fel de ardentă implicare sufletească, voința neînduplecată în afirmarea unui crez este ferm susținută și în versurile din volumele imediat următoare, Ne cheamă pământul (1909) și Din umbra zidurilor (1913), ajungându-se la situația în care, în ciuda diferențelor de structură, multe dintre poeziile cuprinse în Cântece fără țară (1916) să se identifice în privința obiectivelor politice și a substanței ideatice cu articolele politice și conferințele prezente în culegerea de proze politice Strigăte în pustiu.

Cuvinte din Ardeal într-o țară neutrală (1915). Sensibil la valențele artistice ale acestor articole și, în egală măsură, la modul în care o asemenea temperatură profetică a reușit să-și păstreze fără șovăire rostul public, E. Lovinescu observa

că o asemenea unitate stilistică dintre artist și omul politic se întemeiază tocmai pe aceeași concepție care a stat și la baza volumul de debut: „Cum înțelege însă menirea artistului poetul Octavian Goga, e limpede: artistul e un luptător. Luptător fusese d. Goga în cele dintâi poezii ale sale; luptător a rămas și în împrejurările de azi: o deplină unitate sufletească.” O. Goga a realizat „unitatea în variație” pe aceeași axă tensionată a simțirii naționale, mentorului de la „Sburătorul” revenindu-i meritul de a releva în continuare ideea că destinul scriitorului O. Goga reprezintă în literatura noastră imaginea deplină a unui luptător unit cu natura de artist, un exemplu de simbioză în care două cărți diferite ca structură își comunică substanța ideatică. Percepând ca total disperată și tragică menținerea stării de neutralitate a vechiului regat al României, O. Goga duce o luptă istovitoare pentru a convinge opinia publică să decidă cât mai grabnic intrarea României în război, alături de puterile aliate, sensul unei asemenea înalte misiuni patriotice fiind posibil de descifrat chiar în dedicația din prefața de pe prima pagină a volumului Cântece fără țară (1916): „Închin aceste pagini morților din Ardeal căzuți pe toate fronturile pentru alții, fericiților care au dus o speranță cu ei și nu mai pot vedea pustiul în care se strigă zadarnic durerea lor”. Stăruind asupra poeziilor din acest volum, în Note și impresii (Iași, Cartea Românească, 1920) G. Ibrăileanu reține și comentează favorabil cu deosebire textele Sângele, Pribeag străin, În mormânt la Putna și Portretul, singurele în măsură să se alăture valoric creațiilor lirice reprezentative din primul său volum de versuri. Mai mult decât atât, datorită vibrației patriotice de rară tensiune dramatică, unele dintre cele mai frumoase poezii, printre care și Latinitatea strigă din tranșee, au trecut neobservate sau au fost trecute în categoria poeziilor ocazionale. Poetul și artistul de simțire profundă și de aleasă expresie devine acum cântărețul ardent al suferințelor Ardealului din prejma Întregirii. Dacă în Poezii atitudinea lui Goga se revelează în zona vastă și concentrată a amintirilor despre satul ardelenesc împietrit în așteptarea sa de sute de ani, cu doruri de răzbunare, ca un „râu cumplit de patimi”, tensiunea lirică a ideii poetice din Cântece fără țară se transformă în expresia pură a sentimentelor, în direcția dominantă a ideii naționale. Sentimentalismul lui Goga se revelează în zona vastă și atât de concentrată a amintirilor despre un sat ardelenesc spiritualizat, cu doruri de răzbunare, cuprins de jale și împietrit în așteptarea sa de sute de ani, cu locuitorii care apar „ca un râu cumplit de patimi”, unde

chipuri ca Apostolul, Clăcașul, Dascălul sau Cosașul simbolizează, în istoria ei aspră, identitatea ardeleană, eroică și martiră. Prin întreaga sa vibrație patriotică de rară tensiune dramatică, poezia Latinitatea strigă din tranșee poate sta, prin îndemnul la luptă imediată, pe viață și pe moarte, alături de Noi, Clăcașii, din primul volum, sau de Portretul și de Diess illa din Cântece fără țară, atât de asemănătoare prin concepție și unitate stilistică. Tensiunea lirică a ideii poetice s-a transformat în aceste versuri în expresia pură a sentimentului patriotic, prezent și în creații precum Vorbesc tăcerile, De profundis, Așteptare și Oltul, ideile de aici venind pe filiera cântecelor populare de ostășie, având ca temă pustiirea satelor românești prin plecarea feciorilor la război. Satul, casa, biserica, Ardealul și latinitatea, doar câteva dintre arhetipurile ce revin în poezia lui Goga, alcătuiesc, și aici, un sistem poetic unitar, menite să asigure autorului originalitate stilistică incontestabilă. Este interesant de observat cum dorința din Rugăciune se împlinește în Latinitatea strigă din tranșee, autorul destăinuindu-și, în dubla sa ipostază de poet și apostol, dorința de a fi tot mai apropiat de neamul său oropsit. În forma unor expresii poetice prezente în aceste versuri, identificăm unele idei politice curente, după cum acestea pot fi desprinse și în culegerea de discursuri și articole din volumele Strigăte în pustiu și Mustul care fierbe, în realitate forme cu funcție precisă în ipostazierea fenomenului de trecere a apostolului-poet către imaginea de profet-poet. Strofa a treia încheie poezia în chip apoteotic („Veniți, români! Porniți-vă spre munte!/ V-arată drumul morții din morminte!”), ideea din ultima strofă („Veniți, români! Porniți-vă spre munte!) fiind prezentă ca idee esențială și în cântecul de largă circulație Treceți, batalioane române, Carpații.

Un mare gazetar român în slujba idealului național

În paralel cu activitatea literară, Goga s-a impus cu timpul ca un mare gazetar român în slujba idealului național, poate unul dintre cele mai înflăcărâte condeie de la Eminescu și Bariț încoace, mai mult decât atât, în opinia lui Ion Breazu, „fără îndoială unul dintre cei mai mari pe care i-au avut românii”, mereu în fruntea gazetarilor luptători în perioada neutralității și în cei doi ani de război, pentru triumful idealului național românesc. O serie de articole publicate în presa vremii sunt în măsură să-l situeze pe Goga în fruntea gazetarilor luptători în perioada neutralității și în cei doi ani de război, pentru triumful idealului național românesc, „tribunul Unirii”, care, în viziunea lui Nicolae Iorga, a avut „puterea ce trebuie pentru a revoluționa imediat și complet o societate care-i părea șovăitoare și lăncedă”. ■

✍ prof. dr. Marin IANCU

BRĂNEȘTI - Vatră de cultură și civilizație neolitică

Dovezile scrise cunoscute până în prezent atestă încă din perioada medievală mai multe așezări în perimetrul localității Brănești, însă fragmentele arheologice de vârstă veche recoltate de pe raza localității vorbesc de așezămintele unei populații străvechi care a locuit pe aceste meleaguri cu mult timp înainte. Fragmentele ceramice și statuetele antropomorfe descoperite recent pe Ostrovul din iazul III al râului Pasărea care aparțin culturii Gumelnița, demonstrează existența unei adevărate vetre de cultură și civilizație neolitică. Cercetările sistematice efectuate de specialiști care au identificat pe raza localității opt situri arheologice, cu așezări din neolitic până în perioada evului mediu, demonstrează încă o dată că aceste locuri au fost populate începând din timpuri străvechi până în zilele noastre. Teritoriul de azi al localității Brănești, localizat pe malul stâng al râului Pasărea, într-o poiană din mijlocul foștilor Codrii al Vlăsiei, a oferit condiții favorabile de locuire încă din cele mai vechi timpuri. Dovezile scrise cunoscute până în prezent atestă încă din perioada medievală mai multe localități în perimetrul localității, începând cu sfârșitul secolului al XVI-lea. Este vorba despre satele Crăsani, localizat pe actuala vatră a satului Vadul Anei, Zgâriata - localizat în partea de sud a satului Brănești, pe malul râului Pasărea, în apropierea punctului cunoscut de săteni „La Zăgaz” și Brănești, singurul sat care rezistă tuturor vicisitudinilor vremii până în ziua de astăzi.

Dovezi arheologice ale unei populații străvechi pe teritoriul localității Brănești

Urmele materiale de vârstă veche care au ieșit la iveală instantaneu în apropierea malului stâng al râului Pasărea vorbesc însă de așezămintele unei populații străvechi care a locuit pe aceste meleaguri cu mult timp înainte. Prima mențiune scrisă despre aceste vestigii a fost făcută la sfârșitul secolului al XIX-lea, de Ct. Alessandrescu, care consemna în Dicționarul Geografic al Județului Ilfov, următoarele: „La sud de satul Brănești, la distanța de 1/2 km, în niște râpe s-a găsit, în anul 7.890 un borcan de lut ca de 10 decaltri mărime, însă de formă foarte veche...”.

Atrăși de prezența unor fragmente ceramice pe Ostrovul din bazinul nr. III al râului Pasărea, în 1967, elevii Școlii Generale din satul Brănești însoțiți de profesorul de geografie Dragoș Gherman, au efectuat o incursiune pe Ostrov, recoltând mai multe obiecte arheologice. Pe baza materialului recoltat care a fost predat Muzeului Județean Ilfov din Oltenița, specialiștii au evidențiat existența unei așezări străvechi aparținând culturii Gumelnița (datată ca perioadă în a doua jumătate a

mileniului al III-lea î.Hr.). Printre materialele arheologice descoperite s-au identificat: „fragmente ceramice lucrate din pastă fină de culoare roșie, cenușiu până la negricios, decorate cu brăuri în relief cu alveole, motive formate din linii incizate, cuțite și răzuitoare din cremene, dălțițe din piatră lustruită de formă trapezoidală și cu colțuri rotunjite, percutoare, obiecte de lut ars, din care amintim greutatea fragmentare discoidale cu secțiune ovală, perforate, folosite la războiul de țesut vertical, lucrate din lut cu puțin nisip în compoziție, precum și fusaiole plate. Din domeniul plasticii antropomorfe, statuete feminine întregi și fragmentare legate de cultul fecundității” (Pupezescu, 1978).

Fotografii sau articole de specialitate referitoare la aceste materiale arheologice nu sunt cunoscute și nici cercetări sistematice nu au fost declanșate cu această ocazie de specialiști, probabil din cauza poziționării în zona submersă a râului Pasărea. Prima mențiune în literatură de specialitate care face referire la resturile unei așezări neolitice pe suprafața Ostrovului din mijlocul râului Pasărea aparține arheologului Eugen Comșa în lucrarea „Ilfov. File de istorie”, apărută în 1978. În 1973, în lucrarea „Zona preurbană a Bucureștiului”, Ion Iordan realizează o hartă a așezărilor din jurul Capitalei, menționând așezările preistorice și perioada atestării documentare a principalelor localități, Brăneștiul fiind consemnat ca așezare atestată în sec. al XV-lea și cu o așezare traco-daco-romană. Conștient de valoarea istorică a acestor urme arheologice, profesorul Sprea Pupezescu încearcă în revista „Coordonate” a anilor 1978-1980, editată de Liceul Agroindustrial Brănești, o nouă punere în discuție, iar Elena Popescu, într-un număr al ziarului Luceafărul Bulgar din anii 90, întreba retoric: „De ce nu se continuă săpăturile așa cum se promisese în anul 1977?”.

Situl Ostrov din iazul Brănești, centru de artă și cultură neolitică

Deoarece pe Ostrovul din iazul Brănești în continuare își făceau simțită prezența numeroase fragmente ceramice vechi, în vara anului 1998 o incursiune pe Ostrov împreună cu câțiva tineri (fratele meu, Adrian Sebe, Mihai Tudor și regretatul Paul-Teodor Popescu, rude apropiate de altfel) s-a soldat cu recoltarea câtorva fragmente ceramice, fragmente de silex și statuete antropomorfe fragmentare. Deoarece piesele antropomorfe recoltate erau foarte interesante prin aspectul lor, pentru a le putea departaja le-am denumit pe fiecare consultând literatura de specialitate:

- 1) Idolul de la Brănești (fig.2) este un cap de statueta care prin caracteristicile pe care le prezintă se încadrează perfect în tiparele culturii Gumelnița. Ochii sunt mari, nasul puțin cam lung, gura este incizată, subliniată de orificii ce apar și pe lobii urechilor, este schițată inclusiv podoaba capilară. Privită frontal, dar mai ales din profil, ies la iveală trăsături ce îi conferă o expresie și o personalitate ce dau dovada unei modelări superioare comparativ cu alte statuete din acele timpuri;
- 2) Zeița mamă (fig.3. a) este o statueta feminină deoarece prezintă două mici proeminențe care sunt sânii și brațele întinse ca niște cioturi (în orantă?);
- 3) Copilul (fig.3.b) este un cap de figurină, ce pare modelat mai simplist, a cărei expresie aduce cu imaginea inocentă a unui copil.

La toate acestea se adaugă și un fragment de picior antropomorf găsit singular, interesant prin felul modelării lui prin liniile incizate. (Sebe, 2000b). După ce am realizat câteva poze, piesele au fost depuse în cadrul unei expoziții organizată de Asociația Culturală Bulgară Sedeanka Brănești, ulterior însă s-au rătat rămânând până astăzi doar fotografiile. Tot în aceeași perioadă, dl. Stoiciu Florin, doctor în geologie, recoltează fragmente ceramice de pe Ostrov, completând expoziția de la A.C.B. Sedeanka Brănești și elaborează un studiu al compoziției tipurilor de pastă ale resturilor ceramice din punctul Ostrov-Brănești, folosind analiza chimică și analiza de fază a celor trei tipuri de pastă (neagră, cenușie și roșie) realizată prin difracție de raze X și prin microscopie optică în lumină polarizată. Concluziile studiului publicat în Lucrările Sesiunii Științifice „Istorie, geografie, etnografie locală”, Brănești-1999, cu titlul „Ceramica de tip Gumelnița din punctul Ostrov-Brănești: Studiu comparativ al compoziției pastei” (2000), sunt redată în continuare: „Culoarea ceramicii este legată de prezența carbonului sub formă de mangal, acesta având rol de pigment și de agent reducător în cursul procesului de ardere a ceramicii, materia primă folosită la confecționarea vaselor ceramice este, cu probabilitate de aproape 100%, lose-ul, rocă foarte abundentă în zonă”.

Recent, în anul 2013, elevul Alexandru Marin, din cls. a VI-a, de la Școala nr. 1 Brănești, mi-a prezentat o piesă recoltată tot de pe Ostrov, de unchiul său Florin Boacă. Piesa are aspectul unui mic vas de aproximativ 6 cm, de formă bitronconică, cu un brâu ce iese în relief prin niște proeminențe canelate (fig. 4). Complexitatea și modelarea superioară a vaselor ceramice decorate cu brăuri în relief, alveole, motive formate din linii incizate, precum și numeroasele statuete antropomorfe legate de cultul fecundității, prezentate în imaginile anterioare, pun în evidență la Brănești, nu numai o așezare neolitică, dar și un adevărat centru de artă și cultură neolitică. Ostrovul din iazul Brănești, la început o insuliță sau movilă ascunsă printre trestii și păpuși, ascunsă în inima Codrilor Vlăsiei, a oferit siguranța în timpul vremurilor tulburi, locul de refugiu și de adăpost, suportul pentru apariția și dezvoltarea unei activități sedentare și deci implicit, consolidarea unei așezări neolitice. Varietatea fragmentelor ceramice lucrate din paste fine de culoare roșie, cenușie până la negricios, de diferite forme sau dimensiuni (inclusiv fragmente ale unor vase mari cu rol de depozitare a produselor agricole), cuțite și răzuitoare din silex, dălți din piatră lustruită, percutoare, greutatea trapezoidale cu secțiune ovală, dovedesc faptul că pe lângă pescuit, vânat și culesul fructelor oferite de natura locurilor din abundență, ocupația principală a locuitorilor sedentari

devenise agricultura. Efectuarea unor săpături sistematice de către specialiști pe Ostrovul din iazul Brănești III, vor evidenția cu siguranță, având în vedere materialele descoperite până în prezent, o adevărată vatră de cultură și civilizație neolitică. De altfel așezare neolitică din punctul Ostrov din mijlocul iazului III Brănești este singurul obiectiv de pe Lista Monumentelor Istorice din județul Ilfov înscrise în Patrimoniul cultural național al României (lista este menținută și actualizată periodic de către Ministerul Culturii, Cultelor și Patrimoniul Național din România).

Istoricul cercetărilor arheologice pe teritoriul comunei Brănești

Ostrovul din iazul Brănești nu este singurul loc de pe teritoriul localității unde se găsesc materiale arheologice. Odată cu începerea lucrărilor la construcția autostrăzii București-Constanța, care trece prin partea de sud a localității, în apropierea satului Vadu-Anei, au fost descoperite fragmente arheologice care au făcut obiectul unor cercetări sistematice de către specialiști de la Muzeul de Istorie a Bucureștiului și de la Muzeul Național de Istorie. Primele cercetări sistematice s-au desfășurat în perioada 1991-1993 de către un colectiv de arheologi de la Muzeul Național de Istorie a României în punctul „Autostradă”, la sud și la nord de acestea, în zona „gropii de împrumut”, unde s-a excavat pământ necesar lucrărilor de înălțare a tronsonului de autostradă (Sandu Cuculea, 2008). Rezultatele acestor investigații au fost publicate ulterior în numeroase articole de specialitate: Paul Damian, Silviu Teodor, Dana Mihai, Rodica Medinceanu, „Brănești-Vadu Anei, Sectorul Agricol Ilfov” în Cronica cercetărilor arheologice, Satu Mare, 1994; Eugen S. Teodor, „Așezări din evul mediu timpuriu Vadu Anei-Brănești”, în Cercetări arheologice, MNIR, XI, partea I, 1998-2000, Marin Șeclăman, „Analiza cristalografică a zgurii arheologice Vadu Anei”, în Cercetări arheologice, MNIR, XI, partea I, 1998-2000, George Trohani, „Obiectele din lut ars și piatră, precum și vase ceramice descoperite în așezarea getică de la Vadu Anei, comuna Brănești (jud. Ilfov)”, Cercetări arheologice, MNIR, vol. XI, partea a II-a, 1998-2000, Anca Păunescu, „Necropola medievală de la Vadu Anei”. Principalele descoperiri realizate în cadrul acestei campanii de la Vadu Anei, în punctele „Autostradă” și „La sud-vest de sat”, descrise pe larg de cercetători în articolele de mai sus, sunt prezentate de Sandu Cuculea: „Complexe de locuire din așezările epocii neolitice, bronzului și Hallsatt-ului final, o așezare geto-dacică cu două nivele de locuire, secolele IV-II î. Hr., situată la sud de autostradă unde printre altele s-a descoperit și un tezaur monetar din argint compus din 149 tetradrahme thasiene, o așezare din secolul III d. Hr. unde s-au descoperit printre altele și trei monede-una de la Traianus Decius (249-251) și două de la Claudius II Gothicus (268-270), o așezare din primul sfert al secolului VII d. Hr., o așezare din ultimul sfert al secolului X până la jumătatea secolului XI, o așezare cu necropolă cu 446 morminte aparținând epocii medievale (secolele XVI-XVII)” (“Descoperiri arheologice în comuna Brănești”, M.M.B. XIX, 2008).

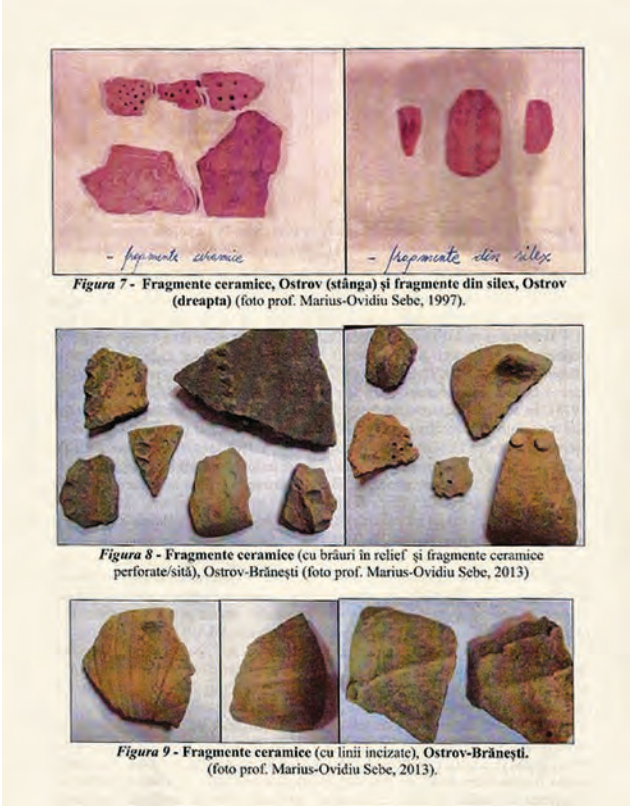
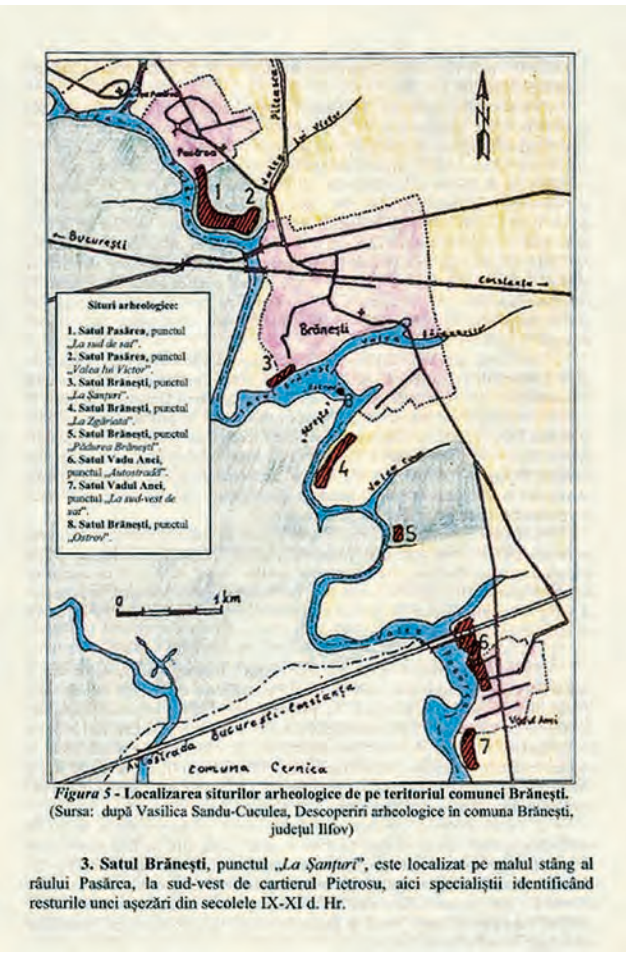
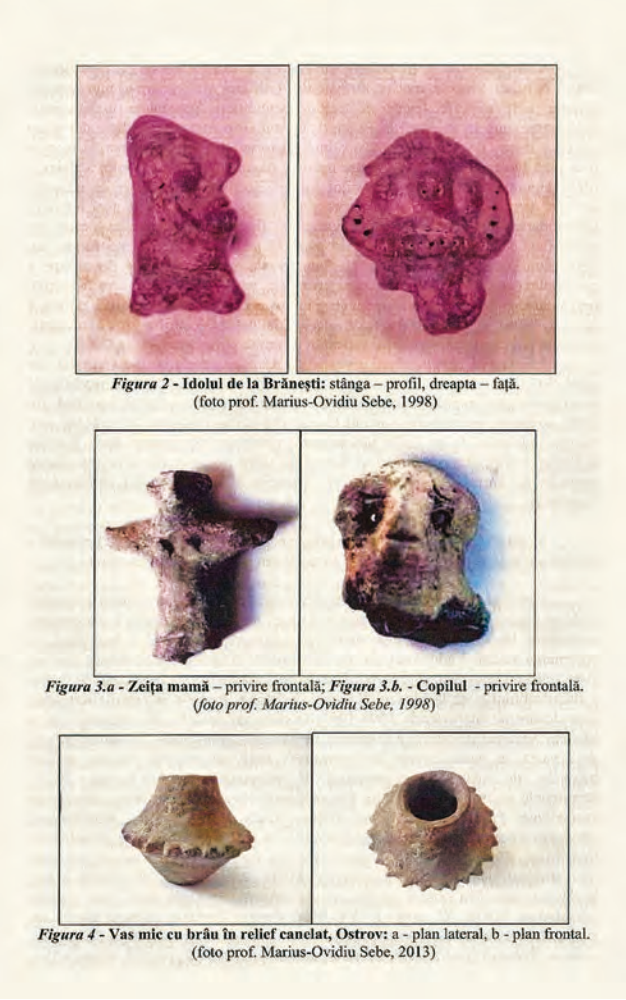
Au urmat apoi cercetări arheologice de suprafață în anul 1999 realizate de o echipă de la Muzeul de Istorie a Bucureștiului condusă de Sandu Cuculea Vasilică cu ocazia completării documentației pentru Planul Urbanistic general al comunei Brănești, completate cu observații arheologice în profunzime, realizate între anii 2000-2005 cu ocazia săpăturilor la fundația unor case și a unor șanțuri pentru gaze efectuate în satul Pasărea. Pe lângă cele două situri cunoscute anterior, Brănești-Ostrov și Vadu Anei - „Autostradă”, aceste cercetări au avut ca rezultat redescoperirea sitului Brănești „La Zgâriata” și descoperirea a cinci noi perimetre arheologice (Sandu Cuculea, 2008). Conform raportului întocmit la aceea vreme au fost certificate prin dovezi materiale pe teritoriul actual al comunei Brănești, opt situri arheologice (două pe teritoriul staului Pasărea, 2 pe teritoriul satului Vadul Anei și 4 pe teritoriul satului Brănești) (fig.5) descrise pe larg de Sandu Cuculea Vasilică, în articolul „Descoperiri arheologice în comuna Brănești-Ilfov”. Din descrierile sale voi rezuma câteva aspecte în cele ce urmează:

1. Satul Pasărea, punctul „La sud de sat”, localizat în

partea de sud a satului pe malul stâng și mai înalt al râului Pasărea între confluența cu valea lui Victor și fosta stație de pompare. În partea de nord a sitului s-au identificat fragmente ceramice datate din secolele XVII-XIX pe care Sandu Cuculea le pune în legătură cu „un vad de moară pe apa Pasării, la Flocoși” (denumire veche a moșiei Pasărea), menționat într-un zapis din 6 februarie 1691. În partea de sud a sitului au ieșit la iveală dovezi ale unei așezări din epoca bronzului și ale unor bordeie ce aparțin unei așezări din sec. X. d. Hr.

2. Satul Pasărea, punctul „Valea lui Victor” situat pe malul drept, la confluența acestei văi cu râul Pasărea. În acest perimetru au fost identificate mai multe fragmente ceramice de tip hallstadian atribuite culturii Basarabi (fig.6). Pe baza observațiilor și a identificării unor fragmente ceramice cu vârstă similară cu cele din situl anterior „La sud de sat”, specialiștii au concluzionat că cele două situri se suprapun în parte și că se poate considera de fapt un singur perimetru arheologic la sud de satul Pasărea.

3. Satul Brănești, punctul „La Șanțuri”, este localizat pe malul stâng al râului Pasărea, la sud-vest de cartierul

Pietrosu, aici specialiștii identificând resturile unei așezări din secolele IX-XI d. Hr.

4. Satul Brănești, punctul „Pădurea Brănești” situat la aproximativ 400 de metri sud de margine pădurii Brănești (sau Cucu, cum o cunosc sătenii) până la confluența unei văiugi cu Pasărea. Resturile arheologice sunt datate ca fiind din epoca bronzului și din secolele III-IV d. Hr.

5. Satul Brănești, punctul „La Zgâriata”, localizat la marginea cartierului Băjenari, pe câmpul din stânga drumului ce coboară la Zăgazul dintre bazinele 3 și 4 Brănești și malul râului Pasărea, este acoperit în parte de o rampă veche de depozitare a gunoiului. Situl indică de fapt vatra fostului sat Zgâriata, atestat la sfârșitul secolului al XVI-lea, care se risipește pe la anul 1738, în urma unei ciume care a bătut în București și în împrejurimi, inclusiv în Zgâriata (Pupezescu, 1978). În același perimetru au fost descoperite o serie de fragmente ceramice și alte materiale care aparțin unor așezări mai vechi suprapuse peste satul medieval: așezare din epoca La Tene geto-dacică sec II-I î. Hr., așezare din secolul III-IV d. Hr. și așezare din secolul IX-X d. Hr. care se întinde pe toată suprafața sitului.

6. Satul Vadu Anei, punctul „Autostradă” localizat la nord și sud de autostradă, până în marginea nordică a satului, pe malul râului Pasărea. Descoperirile din acest sit au evidențiat fragmente ceramice din epoca bronzului, epoca geto-dacică (sec. II-I î. Hr.), așezare din sec. III-IV, epoca medievală sec. VI-VII și X-XI d. Hr.

7. Satul Vadul Anei, punctul „La sud-vest de sat”, pe malul stâng al râului Pasărea, la sud de vechea vatră a satului Vadul Anei. Fragmentele ceramice descoperite atestă existența unei așezări în mai multe etape: așezare geto-dacică (sec. II-I î. Hr.), așezare din sec. IV d. Hr., așezare din sec. X d. Hr.

8. Satul Brănești, punctul „Ostrov”, unde există un fund de albie submersă și supraînălțată într-un meandru al bazinului III Brănești. Din cauza poziționării în zona submersă a râului Pasărea, aici nu s-au făcut investigații, ci doar observații asupra fragmentelor ceramice recoltate anterior de pe Ostrov și aflate în expoziția organizată la sediul A.C.B. „Sedeanka” Brănești. Piese analizate, descrise fiecare de specialist cu lux de amănunte, reprezintă resturile unei așezări neolitice ce a aparținut fazelor Ib, Ic și Iia ale culturii Gumelnița. Toate aceste dovezi arheologice scoase la iveală în perimetrul siturilor arheologice identificate și analizate, precum și altele, așteaptă încă investigațiile specialiștilor pentru a fi puse mai mult în valoare. Dacă ne referim la repertoriul arheologic descoperit doar la Ostrovul Brănești, aceasta aduce mărturie încă o dată că aceste locuri au oferit condiții extrem de primitive încă din cele mai vechi timpuri, asigurând toate premisele necesare dezvoltării unor comunități umane ce au atins niveluri înalte de cultură și civilizație. ■

prof. Marius-Ovidiu SEBE

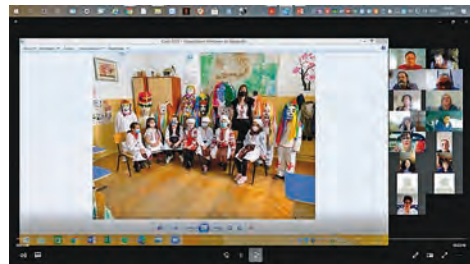
Simpozionul „Folclor fără frontiere“, o ediție specială online

Profesor Marius-Ovidiu SEBE

Ca urmare a situației specifice impuse de pandemia de COVID, ediția din 2021 a tradiționalului simpozion „Folclor fără frontiere“, s-a desfășurat online, la 13 martie, cu două zile înainte „Ziua Cucilor“. Dacă în anii trecuți era organizat cu mare fast și cu numeroși invitați, restricțiile impuse de pandemie ne-au oferit posibilitatea de a analiza și dezbate la distanță, fără stresul organizatoric al marelui festival, aspecte care urmăresc educația pentru cultura tradițională, tema principală fiind obiceiurile ilfovene cu măști - studiu de caz „Ziua Cucilor“. Concret, ne-am propus ca această ediție să fie un schimb de experiență și exemple de bune practici privind modalitatea de integrare a tradiției cucilor în educația elevilor de către unitățile de învățământ și contribuția organizațiilor locale, județene și culturale la revigorarea și transmiterea mai departe a tradiției în rândul elevilor și al tinerilor. Organizatorul evenimentului, Casa Corpului Didactic Ilfov a avut alături ca parteneri, ca de fiecare dată în ultimii ani, Asociația Culturală Brănești, Primăria Brănești și

Consiliul Județean Ilfov prin Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov. În debutul activității, Florin Petrescu, directorul Casei Corpului Didactic Ilfov a transmis urări de bun venit, iar profesorul metodist Marius-Ovidiu Sebe, coordonatorul activității, a continuat cu un scurt istoric al preocupărilor privind activități concrete de integrare a tradiției în educația pentru cultura tradițională în rândul elevilor.

Au continuat apoi intervențiile participanților, fiecare relatând din propriile experiențe de cercetare, exemple de bună practică sau contribuțiile personale referitoare la această remarcabilă tradiție

de care s-au atașat iremediabil. Putem menționa, dintre reprezentanții unor instituții de cultură, pe: Doina Ișfănoni, cercetător etnolog la Muzeul Național al Satului „Dimitrie Gusti“, Anamaria Stănescu, cercetător la Institutul Național al Patrimoniului, George Grigore, șef al Biroului de Cultură din cadrul Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, Daniela Fulga, muzeograf în cadrul Muzeului „Dunării de Jos“ Călărași, iar din rândul cadrelor didactice pe Mihail Cristescu, directorul Colegiului „Theodor Pietraru“, Daniel-Gheorghe Duțoiu, directorul adjunct al Liceului Teoretic „Traian Lalescu“, Adriana Enache, profesor învățământ primar la Școala Gimnazială nr. 1 Brănești,

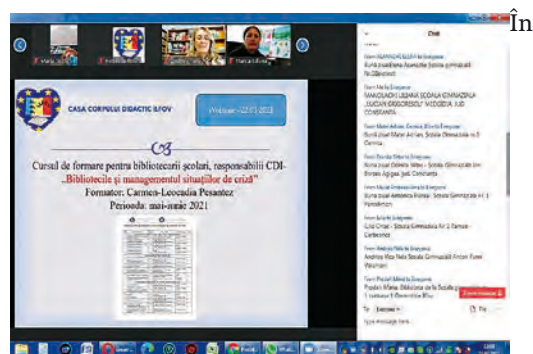
secția Islaz, Carmen Niță, profesor pentru învățământul preșcolar la Grădinița „Rița Gărgărița“, Alina Ene, profesor la Școala Gimnazială nr. 1 Pantelimon, Roxana-Marcela Popescu, profesor la Liceul Teoretic „Ioan Petruș“ Otopeni, Cătălina Velicu, masterand la Facultatea de Marketing din cadrul Academiei de Studii Economice, Felicia-Elena Roman, profesor la Școala Gimnazială Nr. 1 Brănești, Horia Petrescu, bibliotecar în cadrul Casei Corpului Didactic Ilfov.

Toți participanții au trăit bucuria revederii și a schimbului de idei, preocupări, gânduri și impresii, alimentați totodată de la distanță și de binefacerile și spiritul acestei tradiții care alungă răul și ne pregătește pentru intrarea în noul an vegetal mai sănătoși și primeniți suflătește. ■

Horia Arghira PETRESCU, bibliotecar CCD Ilfov

Inspirație și motivație pentru ca educația să continue

În plină reconfigurare de... primăvară, cu o ofertă de formare nou-nouă, Casa Corpului Didactic Ilfov a început programele și activitățile de formare. Deși, tot în formula on line, în luna lui Mărțișor 2021, s-au desfășurat două activități cu impact important pentru formabilii noștri și pentru publicul cărui ne adresăm. După o nouă ediție a Simpozionului „Folclor fără frontiere“ la care și Biblioteca CCD Ilfov, prin bibliotecarul ei, au participat cu drag, iată că, la 22 martie, bibliotecarii școlari, documentariști și responsabili centrelor de documentare și informare din județ s-au întâlnit cu ocazia unui webinar pe teme de actualitate, privind activitatea din bibliotecile școlare și centrele de documentare și informare din județ. Pentru a sprijini actul educațional, pentru a seconda activ și creativ elevii în procesul educațional, bibliotecile școlare, CDI-urile trebuie să continue să funcționeze și nu oricum ci... altfel, adică ținând pasul cu utilizatorii lor, cu preocupările lor, atât de complexe, specifice generației actuale, generației Z. Ce ne-am propus pentru această nouă întâlnire metodică semestrială? Să aducem mai aproape idei, gânduri, planuri, proiecte prin care ne menținem în formă, (pro)activi în bibliotecile/ CDI-urile din școlile județului. De asemenea, să facem cunoscute activitățile realizate în această perioadă, să prezentăm noi modalități, tehnici de lucru, modele de activități prin care cei care lucrează în structurile de tip infodocumentar, din spațiul școlilor, să se „reinventeze“, astfel încât să poată oferi minți și uși deschise, în ciuda pandemiei. Am putut afla despre activitățile, proiectele derulate, adaptate restricțiilor pe care le impune situația pandemică prin care trecem. Gazdelor

primitoare: director CCD, prof. dr. Florin Petrescu, și bibliotecarului CCD Ilfov, moderatorul discuțiilor, li s-au alăturat distinși invitați precum reprezentatul ISJ, prof. Maria Gridan, reprezentantul de la CCD Alba, bibliotecar ing. ec. Gențiana Onișoru. În alocuțiunea sa, Maria Gridan a subliniat necesitatea aprecierii, la justa valoare, a muncii bibliotecarilor școlari, cu atât mai mult în această perioadă, a pregătirii elevilor pentru Evaluările și examenele naționale. Gențiana Onișoru, membră a secțiunii „Statistică și evaluare“ din cadrul Asociației Bibliotecarilor din România, ne-a informat cu privire la stadiul cercetării privind starea bibliotecilor școlare din România. Doamna Onișoru, împreună cu Lucreția Bîrz de la Colegiul Național „Horea, Cloșca și Crișan“ Alba Iulia, au mai elaborat o lucrare cu tema „Starea bibliotecilor din învățământul preuniversitar românesc din județul Alba“. În urma lucrării s-a conturat necesitatea elaborării unui proiect privind informatizarea bibliotecilor școlare. În continuarea programului webinarului, răspunzând prezent invitației CCD Ilfov, cu prezentări bine realizate, au participat prof. Liliana Manolachi împreună cu dnele Cristina Gologan (bibliotecara școlii), prof. Iuliana Stanca și cu inimoasa directoare, prof. Simona Dănilă de la Școala Gimnazială „Lucian Grigorescu“ din Medgidia. O altă participantă la webinarul nostru, care ne-a împărtășit din proiectele derulate în această perioadă (un an de pandemii!) a fost dna prof. Izabela Vergea Stavăr, de la Colegiul Național de Arte „Regina Maria“, din Constanța. Timpul s-a dovedit insuficient pentru multitudinea de aspecte pe care le-au avut de împărtășit participanții, cu atât mai mult cu cât nu au fost doar din județul Ilfov ci și din alte două județe: Alba și Constanța. Sperăm ca acestui webinar să-i urmeze și alte întâlniri profesionale, la fel de reușite sau din ce în ce mai reușite, astfel încât participanții să simtă că au primit un nou impuls, o motivație, o inspirație ca să-și continue munca de bibliotecar școlar, prin activitățile din școlile lor contribuind, alături de echipa de cadre didactice, la promovarea valorilor formatoare ale lecturii, studiului, documentării-aliajul esențial a ceea ce se cheamă Educație bine făcută. ■

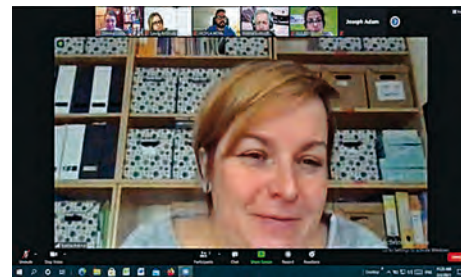
Proiectele Erasmus+ merg mai departe

Prof metodist Simona Gabriela LUCA

Toate domeniile de activitate și aspectele vieții sociale au suferit transformări, unele radicale, pe fondul acestei situații excepționale, reprezentată de pandemie, cu o durată atât de lungă. Unul dintre domeniile din sfera educațională profund afectată o reprezintă proiectele europene. La fiecare dintre aplicații, un element esențial era reprezentat de modalitățile de comunicare la distanță, aspect de digitalizare care se dorea impulsiv, dar cine putea să își închipuie că aceasta va fi singura modalitate de comunicare, pe parcursul activităților în ani de zile? Pentru că activitatea în proiectele europene nu se poate opri, s-au căutat modalități de a continua activitățile, la distanță.

Așadar, proiectele merg mai departe iar echipele multinaționale europene găsesc modalități și forme de a comunica și a continua activitatea. Așa s-a întâmplat și în proiectele Erasmus+ de parteneriat, în care CCD Ilfov este partener. Atât în proiectul CASE - Care Skills Escalator în care lucrăm la traducerea conținutului pentru platforma de învățare pentru cursul „Profesionalism și empatie - Competențe pentru excelență în servicii sociale. Abordarea psiho-socială a persoanelor cu demență“, în care vom deschide în curând înscrierile pentru versiunea de pilotare, cât și în proiectul Upgrade E-adults 2019, în care primul material, produs intelectual din cadrul proiectului este în etapa de traducere. Acest material va fi publicat sub forma unui E-book „Bune practici în educația digitală a adulților defavorizați“ și Platforme și rețele sociale pentru creșterea incluziunii sociale“. Acest material comparativ este unul inovator, actual, prin care se realizează un studiu al celor mai eficiente platforme digitale și rețele sociale prin care se poate realiza incluziune adulților defavorizați. Țările care au participat la acest studiu sunt cele din care fac parte cele șapte organizații de formare: Hodina H (Cehia), Petit Pas (Italia), Institutul de Dezvoltarea antreprenoriatului (Grecia), Asociacion Cultural y Deportiva La Hoya (Spania), Mobilitate nordică europeană (Suedia), Latvijas Disleksijas Biedriba (Letonia) și Casa Corpului Didactic Ilfov (România).

Proiectul Upgrade E-Adults se concentrează pe găsirea și diseminarea exemplarelor de bune practici în domeniul învățării digitale. Proiectul urmărește să transfere cunoștințe despre lucrul cu ehnologiile digitale, de preferință prin intermediul unui mod eficient de rețele sociale. Acest mod de învățare vizează în principal adulți defavorizați și oferă sprijin pentru a îi atrage lor în lumea muncii. Principalii beneficiari ai proiectului sunt: personal care lucrează cu adulți, educatori pentru adulți, adulți defavorizați, reprezentanți ai organizațiilor care lucrează direct în domeniul educația adulților, autorități locale, entități comerciale, birouri de pe piața muncii și centre de ocupare a forței de muncă, profesioniști

legați de domeniul adultului educație, formatori. În această perioadă, în care căutăm cele mai eficiente strategii de învățare prin strategii digitale, considerăm că acest demers de a cunoaște bunele practici este deosebit de util. ■

Pagină coordonată de prof. dr. Florin PETRESCU, director al CCD Ilfov